

GROOVE

Nummer 1 • 2008 Sveriges största musiktidning

Hästpojken

Hot Chip
22-Pistepirkko
El Perro del Mar
Britta Persson

Clay Aiken • Caesars • Hästpojken • The High Hats • Nevoive • Softasoli • Lewis •
Prenumeranter får
Unik CD

Meshuggah Pacific! Lazee
Luke Hess Rowdy Ramblers
These New Puritans Shiloh
Olle Nyman Los Campesinos!

LUGER & LIVE NATION I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

FOO

W.T.A.I.
WHERE THE ACTION IS

FIGHTERS

THE HIVES

THE HELLACOPTERS

SAHARA HOTNIGHTS

MANDO DIAO

***** FLER BAND TILLKOMMER *****

14 JUNI 2008

STORA SKUGGAN/UNIVERSITETET STOCKHOLM

***** www.WhereTheActionIs.se *****

TICNET 077-170 70 70 WWW.TICNET.SE

AFTONBLADET

TELLA

Scandic
Scandic hotellpaket
www.scandic-hotels.se

—GÖTEBORG 8-9 AUG 2008—

www.wayoutwest.se

Presentatör

Huvudsponsor

7 These New Puritans

7 Fyra frågor till **Kalle Gustafsson Jerneholm**

7 Bara jag slipper lyssna på Winnerbäck!

8 Los Campesinos!

8 Luke Hess

9 22-Pistepirkko

10 Hot Chip

11 Meshuggah

12 Blågult guld

Pacific!

Olle Nyman

Rowdy Ramblers

Lazee

14 El Perro del Mar

16 Hästpojken

19 Shiloh

20 Britta Persson

23 Recensioner

Skivor

DVD

31 Groove CD 1 • 2008

enligt Alexandra Bengtsson,
ab@groove.se

- 1 **You're Gonna Miss Me** (DVD)
Dokumentären om Roky Erickson som just nu går på repeat tillsammans med låten som är guld värd: *Goodbye Sweet Dreams*.
- 2 **Witch - Eye** (låt)
Geniet J Mascis har satt sig vid trummorna, hur kan det gå snett?
- 3 **Nada Surf - Lucky** (album)
Bandet är tillbaka i bästa formen någonsin.
- 4 **TAD - Busted Circuits and Ringing Ears** (DVD)
En dokumentär om de gamla Seattle-grungarna som platsar utmärkt som underhållning en regnig vinterkväll.
- 5 **The Gutter Twins** (band)
Superduon jag drömt om bestående av Mark Lanegan och Greg Dulli släpper platta i mars.

Ska man skratta eller gråta?

Återigen har räddaren av mörka hemmakvällar i familjesoffan – Melodifestivalen – börjat kablas ut till fler förväntansfulla hushåll än man orkar uppröra sig över. Eller? Det är en sak att programmet ännu leder tävlingens erbarmliga musikaliska insatser i relation till mängden inspirerad och nyfiken musik som faktiskt verkar skapas ute i stugorna så får jag inte ihop det. Jag riskerar att snea ur bigtime!

För vi på Groove kommer dagligen i kontakt med svenska musikaliska kreatörer (ja, det låter pretto men det är vad jag ser dem som!) som inte uteslutande drivs av kändiskåthet utan istället gör låtar i sin lägenhet eller i en svettig replokal av ren nödvändighet. De älskar att göra musik och hoppas att någon annan kan relatera till tonerna de sprider på Myspace. Att E-Type och några överåriga pudlar kan smälla bomber på scen eller att hopplockade tjejgrupper frontar gubbstinna kompositörers tafliga alster på bästa sändningstid är ju inget annat än patetiskt. Och djupt oräddvise.

Om livet varit mer rättvist hade tjugovis av de artister som vi årligen samlar på våra Groove-CD:s som prenumeranter får hemskickade hittat sin rättmätiga plats i strålkastarluset. Begåvningen finns där, den musikaliska drivkraften likaså. Känner du exempelvis till The High Hats, Kings Of The Universe, Soffasoll, Rowdy Ramblers, Helylle eller Basement Project? De är några exempel på pärlor att upptäcka på denna månads Groove-CD.

Det verkar som all den charm som dessa aspirerande artister besitter dränerat etablissemanget som tvingas hänge sig åt tomt viftande på för stora scener – till publikens förtjusning! Jag kan inte ens förmå mig att låtsas gilla Melodifestivalen på ett ironiskt plan, jag kräver dock att livet ska vara mer rättvist, att vädret ska bli bättre och att någon fixar fred på jorden. Det är allt.

Gary Landström, gary@groove.se

Omslag
Mattias Elgemark

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson, johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Lisa Andersson
Ysabel Arias
Roger Bengtsson
Jenny Brinck
Mathilda Dahlgren
Mattias Elgemark
Fredrik Franzén
Torbjörn Hallgren
Erik Hjortek
Sara Jansson
Nils Karlén
Karin Knappe
Gary Landström
Johan Lothsson
Per Lundberg GB
Maria Petersson
Sanna Posti Sjöman
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Christian Thunarf
Carl Thunman

Praktikanter
Mikael Malmberg
Alexandra Bengtsson

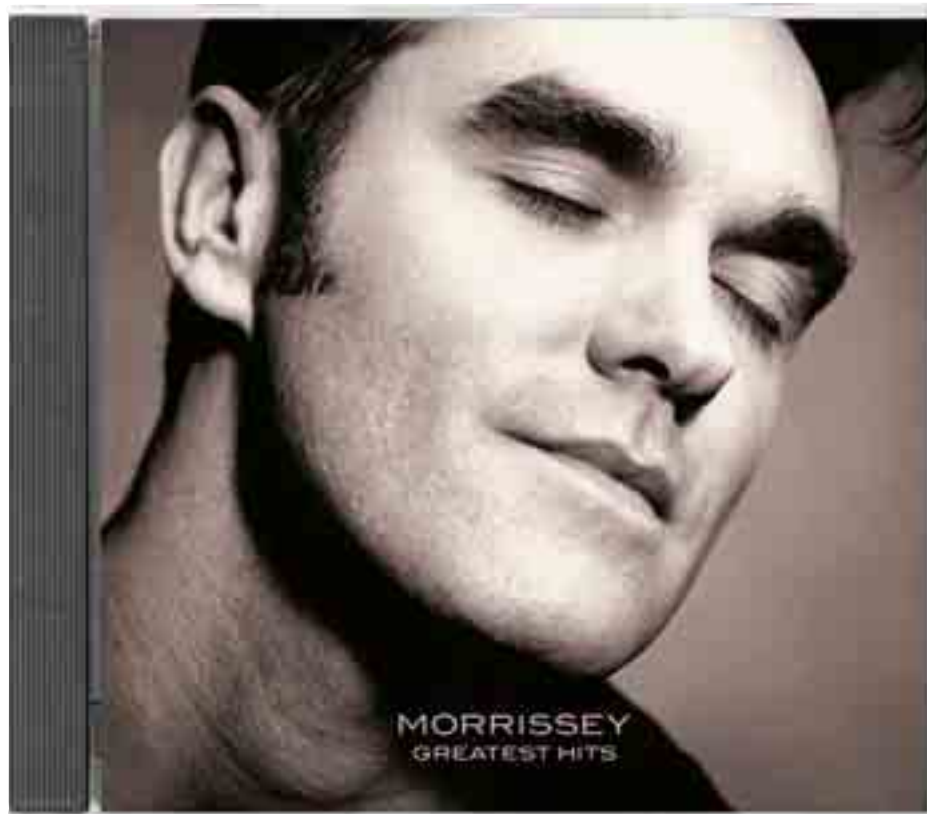
För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck VTT Grafiska
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Morrissey
Greatest Hits, släpps 13/2
185:-

Cardigans
Best Of
185:-

Simple Plan
Simple Plan
165:-

Jack Johnson
Sleep Trough The Static
185:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

PANIC! AT THE DISCO

TISDAG 26 FEBRUARI ARENAN, STOCKHOLM

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70
samt alla Ticnet- och ATG-ombud

EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

MUSIK

380.000 titlar

HEMELEKTRONIK

2.000 titlar

FILM

77.000 titlar

BÖCKER

3.300 titlar

SPEL

4.000 titlar

PRYLAR & KLÄDER

1.300 titlar

HOS OSS HITTAR DU MEST
**MUSIK FILM SPEL
HEMELEKTRONIK
PRYLAR T-SHIRTS & BÖCKER**

[www.MEGASTORE.SE](http://www.megastore.se)
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

THESE NEW PURITANS

Det nya modet

Dean Chalkley

Det går fort nu. Det har inte ens gått ett år sedan These New Puritans skrev på för Domino Records. Ändå har de unga briter lyckats bli ordentligt hypade innan de ens släppt sitt första album.

– Vi har alltid tyckt att vi är bra. Men när vi signade för Domino insåg vi att andra också tyckte det, säger Jack Barnett.

Jack är sångare, gitarrist och frontman i These New Puritans. Han och tvillingbrodern George som spelar trummar har alltid gjort musik ihop. Senare kompletterade Sophie Sleigh-Johnson och Thomas Hein bandet och tillsammans började de släppa musik via sin hemsida.

Förra året komponerade These New Puritans, eller TNPS som de förkortas, musik till en fashionabel modevisning och det är antagligen en av anledning-

arna till att de är briterernas senaste hype. Andra anledningar kan vara placeringar på credidiga listor och ett lovande album. Och Jack Barnett hymlar inte om att han tycker att stil är viktigt.

– Image finns alltid där och det går inte att ignorera. Då är det bäst att se bra ut, säger han och skrattar.

När Jack svarar i mobilen är han i en överfull skivbutik där det råder partystämning. Andra personer pratar också med honom och mellan meningarna ursäktar han sig förklarar för dem att han blir intervjuad. Han är artig, kortfattad och trevlig. Ändå ger Jack och These New Puritans ofta ett kaxigt och lätt överlägset intryck i intervjuer.

– Kaxiga? Är det sant? Ja, men man måste tro på det man gör. Gör man det kan man vara arrogant, säger Jack.

These New Puritans turnerar runt i Storbritannien och har spelningar mer eller mindre varje dag, ändå tycker de att de har en hel del tid över.

– Vi håller på med en ny skiva. Vi har skrivit den och spelar in en del dans- och electronicagrejer.

I april lämnar These New Puritans hemlandet för en sväng till Sverige och Norden. De ska göra ett par spelningar som, om Jack får bestämma och det får han, kommer att vara magiska.

– Bra spelningar ska trollbinda och vara någonting mer än musik. Man ska känna en fysisk reaktion och det ska kännas som statisk elektricitet. Våra konserter ska förtrolla publiken.

Maria Petersson

frågor till

KALLE GUSTAFSSON JERNEHOLT

som driver Svenska Grammfonstudion och spelar bas i The Soundtrack Of Our Lives.

Vilka artister har du jobbat med i studion 2007?

– José González, Division Of Laura Lee, Håkan Hellström, Jonas Game, Timo Räisänen, Whyte Seeds och Wildbirds And Peacedrums. En skiva med Denise Johnson från Primal Scream och Olle Nymans nya album – kolla in den skivan, den är en okänd pärla!

Vilka är i din studio för tillfället?

– Jag och Scott Newt gjorde färdigt mixarna för The Datsuns nya album i januari och nu håller vi själva på med Soundtrack Of Our Lives.

Ja, vad händer med Soundtrack?

– Vi håller på för fullt med albumet och åker till USA i mars. Vi gick i gruppterapi under november och december och det funkade faktiskt bra, nu kan vi prata med varandra igen. Förra gången jag provade terapi var när jag var tio år och mina föräldrar skulle skiljas, då var jag inte mottaglig men nu fanns det en stark vilja hos alla inblandade att lösa dåliga mönster och kommunikationssvårigheter.

Har du någon förebild i studiovärlden?

– En person som sällan nämns som gjort fantastiska produktioner är Tom Wilson; Simon and Garfunkel, Bob Dylan och Velvet Underground – underbara sound.

Per Lundberg GB

BARA JAG SLIPPER LYSSNA PÅ WINNERBÄCK!

Avslutade nyårsafton 2007 med att stå och yla Rufus Wainwrights version av *Halleluja* i kanon med kompisarna. Några minuter in på det nya året spelade jag "ägg" till Franz Ferdinands *Michael* för att några timmar senare spela luftgitarr till Sahara Hotnights grymma *Visit to Vienna*. Taktkänsla – moi? Ja, visst!

Ja, detta var mitt sätt att välkomna 2008 med hopp om att det skulle bli ett bättre år än det förra. Veckorna efter och innan min förra krönika tänkte jag på förändringar och hur jag ville bryta vissa mönster i mitt liv. Musiken jag lyssnar på är en stor del av den jag är och jag kom fram till att musiken måste bytas ut för tillfället. Jag hade snöat in på beatig hiphop och skånsk baktaks-reggae – inget fel i det, det är fortfarande

den bästa musiken – som för tillfället gör för ont att lyssna på.

Jag efterlyste musikmässig förnyelse hos mina vänner, allra helst efter att Petter gått och blivit Årets hiphop/soul när jag varit helt säker på att Adam Tensta skulle få priset för sitt coola sound.

Med hjälp av vänner har jag nu proppat mitt iTunes fullt med, för mig, ny musik: Shout Out Louds, Editors, Franz Ferdinand, Something Corporate, Säkert!, Miss Li, Lykke Li, Maia Hirasawa... Och så några gamla kort som fått komma tillbaka i leken: REM, Joni Mitchell, Van Morrison, David Gray och The White Stripes. Mycket "gitarrmusik" att digga loss till.

Prova du med! Köp en skiva med en artist du hört talas om, men aldrig lyssnat på.

Testa en ny genre – det finns kanske något fantastiskt du gått miste om. Säkert är det så! Testa till exempel Sofia Karlssons musik och låt dig inte skrämmas av hennes etikett: Folk/Visa. Hennes *Visor från vinden* fick inte en Grammis för inget.

Jag försökte verkligen att ge Lars Winnerbäck en chans. De flesta av mina studiepolare lyssnade på hans musik, gick på mysiga konserter om sommaren och sjunger hans låtar på sena efterfester. Men jag gillar inte hans vemodiga musik, hans attityd och så är det något med hans uppenbarelse som känns så överskattat. Känns som om att jag missat hela grejen med mister W. Han känns ungefär lika överskattad som den där Moto Boy.

Det finns en sak som är härligt när du försöker upptäcka ny musik – att längta till att få höra den spelas live. Boka därför sommarens festivaler redan nu. Jag har bestämt mig för att gå på Roskildefestivalen, Siesta i Hässelholm och så en och annan konsert med Kent och däremellan en massa småkonserter och klubbar.

Kram!

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

LOS CAMPESINOS!

Till Los Campesinos musik är det svårt att stå stilla. Med ett virrvarr av instrument och tjoande brittisk accent levererar de energiska popdängor som skulle kunna få vem som helst att vilja virvla runt på indie-dansgolvet.

De walesiska indiepopparna befinner sig i Stockholm när jag tar kontakt med sångaren Gareth Campesinos för att diskutera debutplattan *Hold On Now, Youngster?* som är uppföljaren till EP:n *Sticking Fingers Into Sockets?*. De är här för att möta skandinavisk press men Gareth berättar att det inte blir några spelningar under vistelsen.

– Vi skulle haft en spelning i Stockholm men den blev uppskjuten, vilket var synd för vi var verkligen peppade. Men det är kul att vara här, vi gillar svensk musik och är stora fans av The Knife. Vi har tänkt att försöka hinna med att kolla runt lite i stan och se om vi kan hitta någon schysst skivbutik.

Bandet bildades 2005, men fick sin nuvarande sjuannaform för ett och ett halvt år sen. De menar att de drevs av viljan att inte bli ännu ett band i Libertines och Strokes fortspår – att inte vara som alla andra.

Debutplattan är resultatet av fem veckors intensivt låtskrivande som spelades in i en ombyggd kyrka i Toronto i Kanada. Sången delas av Gareth och Alexandra och fylls ut av maffiga köror, gitarrer, keyboards och trummor men även mysiga klockspel och stråkar.

– Vi har alltid tagit den enkla vägen genom att beskriva oss som ett popband. Och jag antar att det är det vi är. Men vi strävar efter att spela energisk och medryckande musik som man blir glad av.

Vad har ni för musikaliska förebilder?

– Personligen har jag alltid gillat biografiska och självutlämnande texter och vi har lyssnat mycket på Hefner och Why?. Om vi skulle bli hälften så bra som dem skulle det vara fantastiskt.

Det är blandningen av Gareths tydligt ironiska texter och Tom Campesinos fartfyllda och melodiosa musikskapande som ger förutsättningarna och tillsammans ger gänget från Cardiff sig nu ut på turné för att spela, men framförallt för att ha roligt.

– Turnén kommer hålla på till slutet på sommaren. Vi är ett nytt band och det är svårt att veta hur vi blir mottagna i alla olika länder. Men att åka runt och spela är alltid roligt, att få se alla olika platser.

Är det musik ni vill hålla på med?

– Personligen har jag sedan jag var liten alltid velat bli fotbollsproffs och det kommer nog alltid att stå överst på önskelistan. Men att åka runt och spela är fantastiskt kul. Man får åka världen runt och se massa olika platser och dessutom få allt betalt. Vem skulle inte vilja det?

Mikael Malmberg

LUKE HESS

Djup teknologi från Detroit

Luke Hess är detroitbon som håller på med det detroitbor ska göra. Nämligen techno. I Lukes fall stavas den dubtechno och nyligen släpptes en ny tolv på svenska Kontra-Musik.

Förutom ett spår på Steve Lawlers mix-CD *Viva London!* är tolvan *Believe & Receive* på malmöbolaget Kontra-Musik det första Luke Hess släppt utanför sin hemstad Detroit.

Hans dubbiga techno känns igen. Samma djup, svävande harmonier och små reminiscenser av funk och soul som på förra årets *EP01* och *Absolute Truth*. Samtidigt märks det att Luke utvecklats under året och på *Believe & Receive* låter han bättre än någonsin. Att det just är Kontra-Musik som ger ut den har sin förklaring.

– Jag gillar artisterna och de tidigare tolvorna på Kontra-Musik och när Ulf Eriksson kontaktade mig via mspace sa jag omedelbart ja. Jag tycker om Ulfs vision och vad han vill göra med bolaget.

År 2008 ser ut att bli ett bra år för de som gillar Luke Hess dubbiga techno. Inte nog med att han snart släpper sin andra tolv på detroitbolaget FXHE och att ett debutalbum är på gång, tillsammans med Brian Kage gör Luke också musik som REFERENCE och har ett par skivor och en eventuell europaturné i pipelinen.

– Det är ett väldigt speciellt samarbete. Så mycket kan jag säga. Men några detaljer kan jag inte avslöja än, bara att det blir väldigt bra!

28-åringen från Detroit har mycket på gång. Han pratar gärna om staden Detroit's arv och om den speciella touch som han tycker att technon fortfarande har där. Detroittechnon upptäckte han själv när han var 15 och gick på sitt första technoparty i en övergiven lagerlokal.

– Det finns naturligtvis ingen vetenskaplig förklaring till varför det låter som det gör. Det handlar om miljön som inspiration och jag tycker definitivt att man fortfarande kan prata om ett speciellt sound som kommer härifrån.

Är scenen levande i Detroit idag?

– Jag tycker den varit svag ett tag, men börjar bli starkare igen. Techno rör sig återigen mot att bli mer underground. Det tycker jag är nödvändigt för att den ska fånga det genuina och uttrycka staden Detroit på ett riktigt sätt.

Luke Hess nämner om och om igen Detroit som en stor inspirationskälla. Men också vetenskap och matematik.

Han har tidigare studerat matematik och teknik och tycker att det är givna referenser för den techno han gör.

– Musik och matematik går hand i hand. Det finns många viktiga matematiska relationer mellan tonerna i musik, frekvensen av dessa toner och den rytmska strukturen i frekvenserna. Nyligen hittade jag studier av neurobiologer som skriver om hur hjärnan reagerar på vissa frekvenser. Jag hoppas kunna omsätta deras studier till musik så snart som möjligt.

Du vill alltså göra vetenskapstechno?

– Ja, skulle det inte vara fantastiskt om man kunde påverka hjärnan genom musiken. Förbättra minnet, göra en glad, öka hjärtats rytm eller få dig att koppla av?

Luke Hess har storslagna ambitioner och en brinnande energi. Kan han lösa det där med minnet blir allt bra. Musik som gör en glad, får hjärtat att slå snabbare eller som gör lyssnaren avslappnad finns ju redan – hans egen musik tillhör definitivt denna kategori.

Mats Almegård

22-PISTEPIRKKO

Så är det, yeah!

26 år som band har lämnat sina spår i 22-Pistepirkko. Spår, som enligt frontmannen PK Keränen blir tydliga på den nya skivan (*Well You Know*) *Stuff Is Like We Yeah!*

– Det är nog vår mest ärrade skiva, men det är så här vi låter.

Helsingforsvädret visar sig från sin allra rääste sida och frusna och kaffesugna finländare halvspringer genom glasdörarna som leder till Svenska teaterns cafeteria. PK Keränen, sångare och gitarrist i 22-Pistepirkko tittar ut på spårvagnarna som åker upp och ned för Mannerheimvägen och berättar lågmält om konsten att hålla ihop ett band i 26 år, samtidigt som hans fingrar ritar mönster på bordet med växelmynten från kaffet.

– Det är inte lätt. Inte alls. Ibland blir vi extremt trötta på varandra. Ibland säger jag saker som ”Fan, jag orkar in se på dig, du är gör mig rasande” till Asko och Espe. Men behovet att skapa musik är en drivkraft starkare än allt annat. Det är därför vi har hållit ihop så länge.

Fyra år tidigare, när 22-Pistepirkko arbetade med förra skivan, hamnade medlemmarna i en kreativ svacka som

kunde inneburit slutet för det drygt två decennier långa musikaliska samarbetet. Men trion kröp tillbaka till ställningarna och släppte istället skivan *Drops & Kicks*, som delvis innebar slutet för bandets mer elektroniska sound. Och den nya skivan (*Well You Know*) *Stuff Is Like We Yeah!* är en fortsättning i samma anda.

De tretton spåren är inspelade i bandets nya egna studio, på elva dagar. Med undantag för debutskivan, har 22-Pistepirkko aldrig tidigare spelat in en skiva så snabbt. En idé som bandet fick redan under inspelningen av förra skivan.

– Vi ville låsa in oss i ett rum med instrumenten, slänga in ett par mikrofoner i mitten och spela in musiken precis som den låter, utan att slipa bort spelfel eller den musikaliska kärvheten. Sångerna är rena livetagningar och folk kommer kanske tycka att skivan låter alltför

ärrad, men så länge spelfelen fyller en musikalisk funktion har vi lämnat kvar dom.

Som ett exempel, nämner PK Keränen skivans andra spår, *Crazy Meat*, som för tankarna till The Stooges. Något som även PK Keränen håller med om, trots att han verkar haja till lite av jämförelsen. Han slutar leka med mynten, och smakar istället på det redan ljumma kaffet. Sedan småler han.

– När Espe kom med låten sa jag direkt att det där är ett Stooges-riff. Vi behövde bara komma underfund med huruvida vi skulle spela in den precis som Stooges hade gjort, eller göra den på vårt eget sätt. Vi har alltid älskat punk och skrammelrock och det har alltid legat till grund för vårt musicerande.

En av PK Keränens favoritlåt på skivan är *Skygirl*, en skör ballad kryddad med baklängesprat och slidegitarr.

– Jag plinkade på gitarren medan Espe sjöng och det är en av låtarna som gick rakt in på första tagningen. Vi ändrade inte på något, den gick direkt till mixing.

Ett arbetssätt som PK Keränen menar kan ha sitt ursprung i det faktum att bandet ofta får höra att spelningarna är intressantare än skivorna.

– Jag håller med folk som tycker det, åtminstone delvis. Nu återstår det att se hur denna skiva tas emot. Jag kan aldrig säga om en skiva blev bra eller dålig så här i efterhand. Vissa dagar känns den mer fantastisk, andra dagar mindre fantastisk.

Sanna Posti Sjöman

Tero Ahonen

HOT CHIP

**Nu har vi
äntligen
öppnat
SHOCK i
Stockholm!**

**Kom in och
hälsa på oss
och kolla in
vår butik!
/Frans, Lisa
och Roberto**

**SHOCK STHLM
Drottningg 81**

**webshop:
shock.se**

Musik i mörkret

Hot Chip är mer än glattig, studsande indiepop med technoinfluenser. Med nya albumet *Made in the Dark* vill de visa sin lite mognare sida. Utan att bli tråkiga.

Det är strax före jul och egentligen skulle Hot Chip varit i Paris och gjort TV-promotion. Men Joe Goddard har blivit sjuk och bandet fick ställa in Frankrike-resan. Istället ägnar sig Al Doyle åt att handla julklappar. Och så klämmer han in en telefonintervju mellan affärerna.

– Kan du prata lite högre? Jag är på en pub i centrala London. Det var den enda jag kunde hitta utan musik, men det är en jätta ljudnivå här, skriker Al Doyle så att det skorrar i luren.

Skivan *Made in the Dark* är på väg ut. En stor världsturné mellan januari och oktober följer. För Al och de andra i bandet väntar ett hektiskt schema.

– Det är samma som förra året, så jag är van vid det.

Faktum är att deras förra långa turné också gjorde Hot Chip till ett annat band – rent musikaliskt. Efter att ha spelat så mycket live tillsammans kändes det mer logiskt att bevara livekänslan, även på

skiva, så *Made in the Dark* är mer liveinspelad än föregångaren *The Warning*.

– Tre låtar på skivan spelades in i studion rakt upp och ned. Vi har fixat lite med effekter i efterhand, men vi spelade ändå live tillsammans i studion. För de flesta rockband är väl det inget ovanligt. Men det är det faktiskt för oss.

Tidigare spelade originalmedlemmarna Alexis Taylor och Joe Goddard in musiken och så kom de övriga medlemmarna i bandet in i ett senare skede. För att lägga på effekter och fler instrument. Men sedan den förra turnén är det inte bara livesoundet som blivit nytt, också faktumet att Hot Chip blivit mer av ett band än tidigare.

– Förut gjorde Joe och Alexis i princip allt. Visst har dom skrivit alla låtarna även denna gång, men vi andra har haft mer att säga till om. Det finns en mer kollektiv känsla på *Made in the Dark*.

Själv är Al Doyle bandets nyaste medlem, även om han hunnit vara med i

fyra år vid det här laget. Han är multiinstrumentalisten som sköter körsång, bas, gitarr och percussion. Han är också killen i bandet som snöat in mest på minimaltechno, vilket gav ett tydligt avtryck på Hot Chips *DJ-Kicks*-mixskiva som släpptes förra året.

– Vi ville representera hela bandets smak, men det var rätt svårt för vi har rätt olika musiksmak i bandet, så blev det spretigt. Det är ett teoretiskt DJ-set för vi skulle aldrig DJ:a tillsammans hela gänget. Vi brukar göra det två och två eller på egen hand.

Det är väl så ni arbetar när ni gör remixar också – i två olika team?

– Joe och Alexis remixar ofta tillsammans, liksom jag och Felix Martin. Men det är inte hugget i sten. Kraftwerk-remixerna är väl mest uppenbara. Där delade vi upp oss i två små team och Felix och min version blev väl mest minimaltechno.

Hur var det att remixa Kraftwerk?

Bevis Martin & Charlie Youle

– Det var den bästa dagen i mitt liv. Eller vänta, bara inte min flickvän läser det här, för det var givetvis en bra dag när jag friade till henne och hon sa ja. Men det här skrivs väl på svenska? Kraftwerk var stort, låt oss säga så, haha.

Förrförra året var det snarare regel än undantag att alla minimaltechno-DJs slängde in Hot Chips poppiga *Boy From School* mitt i sina set. På nya skivan finns det också låtar som är tydligt orienterade mot dansgolvet. Men antalet ballader har ökat och skivan har också fått sitt namn av en av dem.

– Alexis har alltid skrivit ballader. Nu har han växt oerhört som låtskrivare och jag tycker både *Made in the Dark* och *In the Privacy of Our Love* verkligen är bland dom starkaste spåren på albumet. Vi funderade på att lägga till beats och göra dom mer dansant poppiga. Det var så vi gjorde med *Boy from School* som från början var en ballad, men så beslutade vi oss för att ha dom som dom var.

Det är rätt melankoliska låtar.

– Jag vet inte om jag håller med, dom är inte nödvändigtvis melankoliska, men dom är laddade. Dom har en intensitet som finns i kärleksrelationer. Vi är mindre tounge-in-cheek idag och låter allvaret lysa igenom. Det är väl naturligt eftersom vi är äldre nu, inte för att vi är lastgamla. Joe är 28 och han är äldst. Men vi går vidare och tar oss bort från våra musikaliska rötter som är rätt komiska. Jag hoppas att vi inte helt tappar skojet och blir trist seriösa... haha.

Nu är det ingen risk. På skivan finns också dansgolvsrökare som *Ready for the Floor* och *Bendable Poseable*. Garanterat varken seriöst eller tråkigt. Den senare har hämtat sin titel från beskrivningarna som finns på de action figure-paket som Alexis samlar på. Så nä, Hot Chip behöver nog inte vara rädda för att vara för mogna heller.

Mats Almegård

MESHUGGAH

Ger aldrig upp

Deras låtar har alltid varit väldigt tekniska och komplexa, nästan kvantfysiska. På kommande skivan *ObZen* har Meshuggah enligt sig själva hittat ett uttryck som är en mix av allt de gjort tidigare nerkokat till 2008.

Vi tog ett snack med bandets trummis och låtskrivare Thomas Haake.

I tonåren gjorde han sin första spelning, den ägde rum på Sunds Fritidsgård.

– Tror det var några Testament-covers plus en egen, instrumental. Då betydde inte sången speciellt mycket. Vi ville bara spela, säger Thomas Haake.

– Fast jag fick ett trumset när jag var sju år. Men då fattade man inte att det var coolt. Jag brukade gå ner i källaren och banka ibland. Min första musikaliska aha-upplevelse när jag var i tidiga tonåren, det var nog Iron Maiden och Black Sabbath som jag lyssnade på. Då sa det klick.

Hur repar ni in nya låtar idag?

– Vi tar helt enkelt ned tempot på låtarna. Vi kör det långsamt tills vi kan höja farten. Plus att vi har teknisk hjälp i form av datorer. Men det är som att lära sig cykla på nytt ibland. Det har hänt att låtar behållits i det långsamma tempot för vi märker att det passar bättre i den versionen än den från början tänkta.

Hade ni några riktlinjer när ni spelade in *ObZen*?

– Den enda riktlinjen vi hade när vi började skriva låtarna till plattan var egentligen att allt skulle funka live. Allt har fått ta sin tid. Ingen som helst stress. Vi har aldrig varit i studio så länge. Musikaliskt så försöker vi hålla oss borta från influenser. Men om man ska säga något så har Bay Area-soundet legat oss varmt om hjärtat ända från att vi startade. Metallica och Slayer men även kanske band från den amerikanska östkusten som Anthrax.

Thomas Haake fortsätter:

– Skivan är som vanligt producerad av oss själva.

Varför som vanligt, skulle inte en utomstående röst fatta vad ni vill?

– Vårt skivbolag Nuclear Blast nämner det varje gång vi ska spela in en ny platta. Att ”killar ska ni inte ta in den här producenten eller den här”. Svar nej. Jag tror inte att en röst från utsidan skulle kunna få fram det vi vill.

Vad handlar texterna om på nya plattan?

– Människans ondskas. Det är ett lätt ämne för mig att skriva låtar om. Det är bara att öppna ögonen.

Jag såg er förra sommaren på Peace & Love-festivalen i Borlänge och blev besviken. Tyckte det saknades energi, det var lite slapt.

– Åh fan. Jag minns inte riktigt just den spelningen. Att spela festivaler är svårt. Konstigt ljud. Fel tid. Dålig dag.

Vad säger ni till varandra i logen efter ett kasst gig?

– Ingenting egentligen. Alla vet vad som gäller. Man måste gå vidare bara. Jag minns med fasa Dynamofestivalen 1999. 50 000 personer och vi gör en ökenspelning. Det är konstigt att man bara minns dom dåliga spelningarna.

Ja, men säg en riktigt bra spelning ni gjort.

– Kan inte. Jag minns bara dom dåliga. Det är konstigt hur minnet fungerar.

Hur länge orkar ni köra turné på turné?

– Här ska inte läggas av något, svarar Thomas Haake bestämt. Många som gillar oss har gjort det sedan starten. Dom överger oss aldrig. Vi får nya fans för varje skiva och för varje turné. Ta USA som exempel. Där är vi stora.

Per Lundberg GB

PACIFIC!

I Vasastaden i Göteborg ligger Pacific!s hjärta: studion. Den används inte bara i inspelningssyfte utan fungerar även som ett vardagsrum för vännerna Daniel Högberg och Björn Synneby.

När de berättar att det är just studion och känslan där som är en av de största inspirationskällorna måste jag påpeka min förvåning. I mina ögon och öron är det svårt att hitta ett samband mellan lokalen vi befinner oss i och Pacific!s pop.

I själva verket känns skivan *Reveries* som en direkt motsats till rummets trötta linoleum-matta och knarrande gamla skinsoffa.

– Ja, vi kanske borde ha haft lite mer slippade marmorgolv, säger Björn som för övrigt även är gitarrist i rockbandet Whyte Seeds.

Den oglamorösa känslan till trots är det när de brukar sitta här och prata musik över en kopp kaffe som inspirationen slår till.

Influenserna är spridda över många stilar och tidsepoker. Av skivan att döma hade gissningen 80-talet inte funnits långt borta. Men i själva verket är det kanske den tidsperioden som de lyssnar minst på. Björn har gärna psykedelisk rock i högtalarna medan Daniel

lyssnar mer på sekelskifteskompositörer som Debussy än 80-tals syntpop.

Den musikbeskrivning de känner sig bekvämast med är electrosurf. Ett passande namn då Beach Boys kanske är den klarast lysande, synliga, influensen. Musiken har som beskrivningen avslöjar mycket elektroniska inslag. Däremot jobbar de inte med samplingar, istället kör de på med ordentliga stråkar, arrangemang, körer, sitarer och bjällror.

– Vi har stora arrangemang, men dom är inte slicka, försäkrar Daniel.

– Det finns ju grymma och "slicka" Spectorgrejer som är inspelade i stora filmstudios men det är ju vår grej att vi inte har det. Vi har vår gamla dator, våra verktyg och så försöker vi ta oss dit i alla fall. Det blir som en längtan bort. Vi försöker vrida på dom få knappar vi har för att ta oss dit. Då blir det så där quirky. Det är grymt.

– Tänk om vi skulle hamna i den där stora studion? Va fan skulle vi göra där?, undrar Björn.

– Det hade ju varit helt meningslöst. Det är ju det här som är vi, säger Daniel.

Lisa Andersson

OLLE NYMAN

Efter att ha fått skjuta upp inspelningen gång på gång är Olle Nymans andra album *Venture* klart. Tillsammans med sitt band har han skapat ett album som är mörkare och mer melankoliskt än debuten *Behind the Clouds* från 2006.

Från att ha skrivit musik som varit en blandning av soul, pop och visa har 25-åringen från Luleå nu sökt sig närmare rötterna inom den amerikanska folkmusiktraditionen.

– Jag ville skriva en mer berättande och textorienterad skiva den här gången. Inspirationen hittade jag efter mycket lyssnande på bland annat Tom Waits, Dylan och Julie Holland. Det fanns något i deras texter och melodier som fängslade mig.

Den norrbottniske sångaren och gitaristen debuterar också som producent vilket har gett skivan ett skitigare sound, men den spröda rösten och de behagliga melodierna består även på nya skivan. Och i sann amerikansk folkmusikanda hörs även banjo, mandolin och kontrabas på plattan.

– Dom första dagarna i studion var lite sega men efter några dagars slit började jag känna att rollen som producent både var rolig och lyckad. Vi hittade ett flyt och det började kännas som att vi lekte fram låt efter låt. Vi använde väldigt mycket förstatagningar, vilket inte alls var planerat, men det visade sig att det var dom som blev bäst.

Vad har du för förhoppningar på nya skivan?

– För det första att den ska få fler människor att öppna upp ögonen för min musik. Det är ju självklart viktigt att göra sig ett namn, eftersom att det i sin tur genererar fler möjligheter till spelningar.

Känns det som du har hittat ditt sound nu?

– Anledningen till att jag sökte mig till nya genrer var att jag ville utvecklas och att jag denna gång ville säga något djupare med låtarna. Jag känner att jag lyckades och det känns bra att slutproduktionen blev en platta med mycket värme.

Mikael Malmberg

ROWDY RAMBLERS

Rowdy Ramblers är ett band som vässat knivarna på den svenska livescenen och visat att de vid det här laget växt ur garagebands-kostymen. Enligt sångaren Erik Bystedt har bandet funnits sedan 2002 då de gav ut sin första singel. De har hunnit med EP:n *The Maple* som släpptes på vinyl och nu släpps fullängdsdebuten *Blessed by The Tide Turn*.

– Skivan är väldigt mycket rock'n'roll. Det är mycket manglande och malande men intet sån där actionrock som alla spelar nuförtiden. Den är även ganska mörk och deppig vilket är lite konstigt för vi var glada när vi spelade in den.

Stockholmsbaserade Rowdy Ramblers har jobbat på debuten i ungefär ett år och under förra våren kom de igång ordentligt. Till bandets influenser hör The Stooges, Ally Wilson och Joy Division men de egentliga inspirationskällorna är inte främst de musikaliska. Istället kan en bild eller en film ofta vara en större inspiration för bandet.

– När bandet startade var det inte många av oss som kunde spela, utan vi har lärt oss vartefter. Det har varit mycket utforskande och vi har provat oss fram mycket. Det har handlat om att hitta känslan i tonen. Vi kommunicerar inte med musikspråk utan beskriver istället soundet i känslor och bilder.

Erik menar att det finns en stor tjuvning i själva inspelningen men tillägger att skivan främst är som en dokumentation av vad de gjort. För vad som verkligen driver dem är att spela live och i vår ger de sig ut på en turné som börjar i Tyskland och vidare mot Österrike och Schweiz för att sedan landa i Sverige på hemvägen.

– Vi hoppas att plattan ska ge fler spelningar. Det är alltid roligt att lira på ställen man inte spelat på tidigare. En dröm är faktiskt att turnera i Östeuropa. Att spela live är anledningen till att vi håller på med musik. Det är fantastiskt jävla roligt!

Mikael Malmberg

LAZEE

Som en löpeld sprider sig namnet Lazee efter hans framträdande på årets P3 Guld-gala, och många undrar vem denna 22-åriga malmöiten är.

Lazee, eller Mawuli Kulego som han heter, släppte för två år sedan *It Is What It Is*, en mixtape som fick stora delar av Sveriges hiphopelit att haka på. Skivan var en gratisutgåva som hamnade i rätta händer. Mycket av det som imponerade var att han lyckats få med legenden och tillika kända New York-deejayen Kay Slay, The Drama King. Och efter att ha blivit signad till ett stort skivbolag så satte det tunga maskineriet igång att rulla.

Det har varit mycket bra reaktioner på första singeln *Rock Away* ifrån kommande albumet *Setting Standards*, som verkar gå hem hos publiken då den redan ligger på en topplacering i iTunes Store.

Ett par placeringar efter ligger Adam Tensta, en till ny spelare på musikscenen som haft stora framgångar med sitt album *It's a Tensta Thing*.

Men på scen ger Lazee allt, han har en grym energi som påminner om tempot i garage, och det reflekteras även i musiken. Det skiljer honom från resten av svensk hiphop som finns ute nu. Trots det

jämför många gärna honom med Adam Tensta.

– Jag är ganska så trött på den frågan. Vi är bra vänner och vi samarbetar, jag tycker inte det är något dåligt att bli jämförd med honom, men det vi gör är olika grejer, säger Lazee.

Vid tolv års ålder blev Lazee skickad till England för att få ett nytt perspektiv på tillvaron, det var en stor skillnad mot det han var van vid i Sverige. Musikscenen var annorlunda.

– Det är mer energi, tempot är högre. Och folk levererar på en annan nivå, det är en tävling.

Hur kom det sig att du åkte tillbaka till Sverige för att göra musik?

– Borta bra, men hemma bäst, säger han och skrattar lite lätt.

Lazee har alltid haft en passion för musik och efter sin vistelse i London tog han tag i sina idéer och drömmar på riktigt. Och tack vare sin anti Jante-attityd och drivkraft tar han gladeligen för sig.

– Min mamma har uppfostrat mig så, att ta för sig och jobba hårt. Låta folk veta att man existerar, annars existerar man inte.

Ysabel Arias

EL PERRO DEL MAR

Orgelbeströdda sånger om himlen

El Perro Del Mar var med sitt debutalbum en av 2005 års största överraskningar. Hennes gitarrbaserade pop byggde lika mycket på Phil Sectors patenterade ljudväggar som stämningen i John Bauers målningar.

Nya albumet *The Valley and the Stars* som släpps i slutet av februari tar Sarah Assbrings musik i en delvis ny riktning. Borta är de luftiga gitarrerna och i dess plats finns en sakral orgelbeströdd ljudbild. Och där den första skivan mer var en samling av tidigare skrivna låtar är uppföljaren konstruerad som ett klassiskt tematiskt album.

– Den här gången ville jag se om jag kunde arbeta utifrån ett klart tema, likt klassiska kompositörer. Jag ville blanda instrumentalt med vokalbaserat, pop med psalmliknande visor och så vidare, säger Sarah.

Det kanske kan tyckas underligt att göra ett temaalbum år 2008, när iTunes dominerar och musik allt mer konsumeras styckvis.

– Jag är bara så vansinnigt trött på tiden vi lever i just nu som basunerar olika profetior hit och dit, framförallt då inom musikvärlden. Precis som att det skulle förändra grunden i vad musik faktiskt är och vad den betyder för personen som gör den eller för den som lyssnar på den.

– Och eftersom albumets död tydligen är ett faktum för dom som vet kände jag att det var precis ett album jag ville göra.

Sarah berättar att hon först bestämde sig för att göra en skiva med himlen som tema. Utefter det började hon läsa, dels klassiska författare som Harry Martinson, men även om filosofi och religion, samtidigt som hon antecknade.

– Så, en dag var det precis som jag var klar. Jag utgick från mina anteckningsböcker och musiken mer eller mindre skrev sig självt, menar hon.

Varför just himlen som tema?

– Jag minns inte längre varför exakt. Jag började fundera på den där bilden som människan, alltid och i alla kulturer, verkar ha haft av himlen som något trösterikt och evigt. Jag kände det själv så starkt när jag tänkte på människor i min närhet som gått bort. Och när jag började läsa om saker som gjorts och skrivits kring det temat så ville jag se om jag kunde uppdatera hela den där nästan barockliknande eller romantiska tanken, fast på mitt eget sätt.

– Av någon anledning besökte jag också en hel del konstmuseer dom senaste åren. Jag vet inte hur många gånger jag fastnat framför sådana där typiska gigantiska målningar av änglar, knubbiga keruber, fluffiga moln och klarblå skyar.

Det var liksom ett ständigt återkommande tema.

Du spelar orgel och piano istället för gitarr, hur kommer det sig?

– Jag kände mig bara mer dragen till klaviaturinstrument den här gången tror jag. Sedan hade jag ingen lust att lära mig spela mer gitarr för tillfället.

Jag är mycket förtjust i instrumentala *Inside the Golden Egg*, kan du berätta lite om dess bakgrund?

– Det var faktiskt ett av dom första styckena jag spelade in och mycket av albumet utgår på något sätt från dess känsla och estetik. Det finns ett vackert och väldigt mystiskt indiskt guldägg på British Museum i London som jag inte kunde få ut ur mitt huvud. Just den där svindlande skönheten i att något litet kan rymma något så stort. Sedan minns jag att jag hämtade mycket inspiration från Stanley Kubricks *Barry Lyndon* – den där vackra men bisarra känslan.

***Happiness Won Me Over* låter som en psalm, vad betyder traditionell kyrkomusik för dig?**

– Jag tycker väldigt mycket om kyrkomusik, främst kör- och orgelverk. Det är som om jag vore helt oskyddad mot den. Den går rakt in i hjärtat bara.

Du skriver på din blogg att när du går in i en kyrka funderar du på om du verkligen gjort rätt val som musiker, om att du hellre skulle vilja sjunga i en kyrkokör och slippa bli bedömd.

– Jo, men det är mest för att jag kan bli så sjukt less på att allt som handlar om populärkultur är så jäkla tidsbegränsat hela tiden. Jag går alltid till ytterligheter när det gäller allt och kyrkomusik är väl nästan popmusikens totala motsats.

Det är mer som är nytt i El Perro Del Mars värld. Hon har bytt skivbolag och tillhör nu Licking Fingers, som drivs av medlemmarna i The Concretes.

– Jag tror att det är en oerhörd fördel att dom som har hand om ens musik faktiskt också själva är musiker. Det finns liksom en outtalad förståelse och ett naturligt samförstånd som kan vara svårt att bygga upp om det inte är så.

Hur kommer 2008 se ut för El Perro Del Mar?

– Jag kommer att försöka sätta ihop ett riktigt fint band och försöka spela mycket live. Det är min förhoppning. För ovanlighetens skull känner jag för att spela live.

Nils Karlén

10-års jubileum!

PEACE & LOVE

BORLÄNGE 23 - 28 JUNI 2008

3 temadagar - 3 festivaldagar

Sex Pistols ^[UK]

Håkan Hellström Mando Diao

In Flames The Cult ^[UK] W.A.S.P. ^[US]

The Hellacopters Millencolin

Teddybears The Wombats ^[UK]

Cansei De Ser Sexy ^[BRA] Caesars PUGH 69 Opeth Clutch ^[US] Dark Tranquillity

The Haunted Entombed Looptroupe Eldkvarn Hardcore Superstar

Christian Kjellvander Pelter M. A. Numminen ^[FIN] The [International] Noise Conspiracy

Adam Tensta The 69eyes ^[FIN] Neverstore Those Dancing Days Anna Järvinen Wolf Brilla Person Stonecake

Pascal Johnossi Billie The Vision And The Dancers Andi Almqvist Promise And The Monster Film On Four

Fler artister tillkommer. (Totalt ca 100 akter)

Passa på nu! Utsålt 2003, 2004, 2005, 2006 & 2007

Festivalpass exklusive camping 1195:- + serviceavgift

Festivalpass inklusive camping 1295:- + serviceavgift

Biljetterna säljs via www.peaceandlove.nu och turistbyråerna i Dalarna

OKEJ.SE GROOVE

www.peaceandlove.nu

hoglundesign.se

THE BRAND NEW RECORD FROM EDGUY MASTERMIND TOBIAS SAMMET!

TOBIAS SAMMET'S AVANTASIA

THE SCARECROW

THE MOST AMBITIOUS ALBUM TO DATE!

FEATURING VERY SPECIAL GUESTS:

ALICE COOPER, RUDOLF SCHENKER (SCORPIONS), ERIC SINGER (KISS),

MICHAEL KISKE (EX-MELLOWEEN), JOHN LANDE (EX-MASTERPLAN), ROY KHAN (AMELOT)

AND MANY MORE!

AVAILABLE:

LIMITED DIGIPAK INCL. DVD

DVD FEAT. EXCLUSIVE CONTENT (VIDEO CLIPS, MAKING OF, PHOTO GALLERY, SLIDE SHOW AND WALLPAPER!)

STANDARD CD, 2LP PICTURE VINYL

OUT NOW!

NUCLEAR BLAST

www.NUCLEARBLAST.DE

www.BONNIERAMIGO.COM

Botemedel mot tristess

Hästpojkens första album är redan ett av årets mest omtalade. Inte minst då männen som gömmer sig bakom det underliga bandnamnet heter Martin Elisson och PopLars – en duo som skildrar vardagen med osminkad poetisk frenesi. Grooves Sanna Posti Sjöman har storyn.

DEN LÄNGSTA MEDLEMMEN i Hästpojken band, basisten Joel Alme, ligger raklång på golvet med överkroppen under ett bord. Den lilla logen är bara aningen bredare än vad basisten är lång. Han vickar lite på ena foten.

– Åh herregud, vad bra det är.

Joel Alme syftar på Shout Out Louds, som inleder P3-Guldgalan våningen under. Musiken hörs både svagt genom golvet och via den lilla monitorn som står mitt i rummet. Den ena ordinarie Hästpojken, Lars Malmros fixar lite med sin outfit medan den andra, Martin Elisson, efterlyser öl. Det blir inget med det, får han veta. När någon erbjuder sig att springa och köpa ett sexpack folköl tackar han nej och ger bandkompisarna ett förslag.

– Direkt efter spelningen drar vi på efterfest hem till mig, okej?

EN VECKA TIDIGARE sitter Martin och PopLars på Le Petit Café vid Järntorget i Göteborg. Mellan kaffeklunkarna tafsar de på skoj om vem som är mest förkyld. Senare ska de även gå en rond om televisionens betydelse i människans liv och om huruvida Hästpojken egentligen är svennemusik eller inte.

Sina få meningsskiljaktigheter till trots, verkar Hästpojken vara som gjorda för att samarbeta. När den ena börjar sväva ut i obegripligheter fiskar den andra tillbaka sin kamrat, och Martins galghumor (exempelvis påståendet om att världens minsta hästras faktiskt har världens största vagina) lockar ofta skratt ur PopLars. Ett beteendemönster som skvallrar om mer än flyktig bekantskap.

För trots att Hästpojken är ett nytt band, har PopLars och Martin känt varandra i flera år och tanken kring samarbetet har funnits där ända sedan PopLars producerade Bad Cash Quartets *Midnight Prayer* som kom ut 2003. Redan då spelade de in lite idéer, men det skulle dröja ytterligare tre år innan Hästpojken föddes.

2006 bodde Lars fortfarande i Stockholm och led av tristess, samtidigt som Martin, som hade lämnat Bad Cash Quartet, funderade på att lägga ner musiken helt.

– Jag ringde Martin och frågade om han hade några låtar, och så fort jag fick dom kände jag direkt att det är precis så här det ska låta. Sedan träffades vi i min studio, och på tio dagar dunkade vi in alla låtar vi bara kunde komma på. Merparten av skivan, sju av låtarna, är egentligen gjorda redan då.

MEN HISTORIEN OM Hästpojken hade kunnat sluta där. Efter studiosessionen lades bandet ner. Ända tills i somras, då Lars bestämde sig för att lägga ut de inspelade låtarna på Myspace, vilket ledde till att låtarna fick ett eget liv och Hästpojken en turné som förband för Sahara Hot-nights och ett skivkontrakt.

– Jag visste inte ens vad Myspace var, börjar Martin.

Sen ångrar han sig.

– Eller jo, jag hade hört talas om Hello Saferide och att man hittar pojkvänner och vänner där, och då tänkte jag att jag kanske skulle kunna träffa en flickvän på Myspace, säger han, utan att verka mena det, och fortsätter med att berätta om debutskivan *Caligula*.

– Det hela gick väldigt naturligt, vilket jag inte är van vid sedan innan. Jag är van vid att det är ganska mycket födslovärkar, att man mår dåligt. Och i början var jag väldigt osäker på om det var bra, det vi gjorde, men nu när man sitter med skivan i handen är jag jättenöjd.

Martins berättelse får mig att fråga om bloggen, där han bland annat skriver om Hitlers bödlar, om sina vår- och vinterminnen, och att han på maniskt maner har lyssnat igenom *Caligula* hundratals gånger i jakt på fel. Han blir aningen dystert när ämnet tas upp.

– Den där jävla bloggen, den är ett kapitel för sig. Man letar inte efter fel, det finns bara ett behov att lyssna-lyssna-lyssna. Man hänger ju upp sitt liv på den

här lilla plastbiten under en period och då frågar man sig om det fortfarande känns bra. Det i sig kan bli ett maniskt beteende, men det är inte så att man letar fel.

Lars håller med. Han menar att deras tidigare erfarenhet i musikbranschen har två sidor.

– När man har gjort ett antal plattor så blir man lite petig. Man vet hur folk lyssnar på musik. Man hackar och petar och jag tror att en av anledningarna till att vi till en början la ner bandet efter de här tio dagarna, var att vi inte hade reflekterat över vad fan det var vi gjorde egentligen. Vi hade bara i ren feberfrossa gjort tio låtar och det gick lite fort.

Martin fortsätter där Lars slutar. Fördelar vägs mot nackdelar. Det dras paralleller mellan Bad Cash Quartet, Broder Daniel och Hästpojken.

– Det är en fördel att folk hajar till. Vi båda kommer ju från två väldigt bra band. Det hade kanske varit svårare för Rymdraket-Martin att hitta någon trovärdighet i det här bandet, säger Martin.

Lars fortsätter.

– Jag tycker att denna platta är det bästa vi har gjort hittills med några av våra band. Vi har tagit tio steg bakåt egentligen. Inte jobbat så mycket på skivan utan mest satsat på energi och känsla.

OCH POPLARS FÅR visst medhåll, av Sveriges recensentkår. I skrivande stund har recensionerna av *Caligula* pendlat mellan att vara bra till mycket bra.

– Årligt talat så får folk tycka vad fan dom vill, detta är en klyscha men så är det, säger PopLars. Jag känner att den här skivan blev så jävla bra så att vad än folk säger så har dom bara fel.

Martin avslöjar i samma veva att han har läst en av recensionerna.

– Vi fick faktiskt det högsta betyget i Kamratposten. Det var en elvaåring som recenserade och det spelar ingen roll vad någon tycker efter det. Barnen tycker om det. Lars barn tycker om det.

PopLars bekräftar.

– Men det är också lite skrämmande när en sexåring springer runt och sjunger ”Jag vaknade en morgon och kände mig trött och lite full” och sen frågar ”Vad är full pappa, vad är full?”. Då brukar jag svara att ”Det är sånt som Martin är hela tiden”. ”Jag tycker om Martin” säger min son då.

CALIGULA BESTÅR AV tolv spår och enligt Martin Elisson ledde språkbytet från engelska till svenska till att han vågade vara lite allvarligare i texterna. Till en början satt han hemma och sjöng och testade, men han fick hålla rösten nere för att inte störa grannarna. När han sedan kom in i studion och kunde sjunga ordentligt upptäckte han att det inte lät så krystat som han menar att det kan låta när man byter språk.

– Fast oftast byter man ju från svenska till engelska för att tjäna mer pengar. Som Kent gjorde när dom sålde sin själ. Om dom nu hade en själ. Men ändå. Jag tyckte att det lät bra på svenska och jag läser mycket, så det finns ett helt hav att stjåla ifrån.

Enligt Martin Elisson finns det även andra fördelar med att skriva på svenska.

– Man kan bryta mot de grammatiska reglerna på ett annat sätt, förstår jag en text så förstår någon annan den också.

När jag frågar hur bandet skulle definiera sin musik, berättar PopLars att de jämförts med gamla band som Ebba Grön och Noice. En beskrivning som han delvis håller med om. Han menar att Hästpojken uttryck kan ha sitt ursprung i den massiva floden av ibland bra, men ofta riktigt dålig musik som sköljer över musikkonsumenten idag.

– Hästpojken är nog till viss del en undermedveten reaktion mot annan musik som man retar sig på. Jag kan förakta band som uttrycker musik på fel sätt eller av fel anledning. Man blir arg på riktigt när musik är dåligt.

SS

EN ANNAN SAK som får folk att snacka, är Martins och PopLars val av bandnamn. På bloggar och i intervjuer florerar flera olika versioner till varför bandet heter som det heter. När jag ber om den sanna versionen, berättar Martin att alla hittills har varit det, trots att de har skilt sig.

– Det är ju så med bandnamn att man aldrig vet vart dom kommer ifrån. Jag har sagt det som har legat mig varmast om hjärtat just den dagen. Men det är nog så att namnet härstammar från ett band som hette Laxpojken, och jag sa till Lars att vårt band ska heta Hästpojken. Lars sa, ”fan vad dåligt det namnet är” och så blev det bara så.

PopLars har en alternativ förklaring till Martins ickeförklaring.

– Man har ju alltid spelat i band som har jävligt dåliga namn, det är ju bara så det är, liksom. Det är ens lott i livet.

Han berättar att det även är många som har missförstått vad som sjungs i refrängen på första singeln *Shane MacGowan*.

– Vissa tror att vi sjunger ”Tjejen med cabben” medan andra har gissat på ”Shake your oven”. Det finns hur många tolkningar som helst, det är helt fantastiskt!

LORENSBERGSTEATERN I GÖTEBORG är fullsatt och P3-Guldgalan har hunnit nästan halvvägs. Ridån går upp och glödlamporna blinkar i takt till *Shane MacGowan*. Hästpojken arbetar frenetiskt, vilket får mig att tänka på Martin Elissons anekdot för att beskriva bandets innersta väsen.

– Man kan jämföra det med att man ser en snygg tjej och så vågar man inte gå fram till henne. Och så sitter man och laddar och dricker en massa och sen helt plötslig så spricker allt, och så tar man henne på bröstet. Lite så är Hästpojken.

Sanna Posti Sjöman

Mattias Elgemark

PA ANGUS PRIVATE

**NEW ALBUM.
HOLMBY HILLS.
BUY IT TONIGHT.**

www.myspace.com/privateangus

Utgångspunkt Europa

Mustasch rockade publiken i Nederländerna

SR på plats i Groningen

I Veras källare

Hyacinth House tjuvar fansen. Läs mer på www.groove.se, artikel publicerad i 10•2007.

SHILOH

Jag träffar bandet Shiloh innan de ska bestiga scenen på Jazzhuset i Göteborg en regnig torsdagskväll. Kanske är det att giget börjar så sent som gör att bandets nervositet lämnat dem. Det är ett samlat Shiloh som berättar om den emotionella indiepop recensenterne prisat.

Hur skulle ni beskriva Shilohs musik?

– Som något storartat, vackert och känsloladdat. Vår tanke med låtarna är att man ska få tolka sin egen grej och relatera till något i sitt eget liv. Dom här svepande melodierna ska få människor att hinna tänka mycket.

Inspirationen hämtar Shiloh från tankar, känslor, minnen och upplevelser. Allt som på något sätt ger en känsla i deras vardag. Sen icke att förglömma det värmländska arvet av folkmusik Linus och Markus bär med sig. Vilket kanske inte lyser igenom allt för mycket i den magiska indiepop bandet spelar men folkmusik har ändå varit en stor influens.

Shiloh innebär numera ett sinnestillstånd för bandet men de hörde först det i filmen *Wedding Crashers* där Vince Vaughns låtsaskompis hade just det namnet. Då slog det sångaren Linus Hjelström att Shiloh hade en bra klang och skulle kunna passa som ett bandnamn.

Det tog en bit in på förra året innan Shiloh uppnådde sin nuvarande form av en kvartett. Bandet bestod först av den gitarrspelande sångaren och pianisten Linus samt gitarristen Markus Tiljander. Fast när de tillsammans hade slutat musikskolan i Karlstad bestämde de sig för att flytta till storstaden för att satsa. Basisten Staffan Persson lärde känna värmländskillarna i Göteborg och hittade Jesper Carlsson som skulle fylla platsen på trummor. Sedan dess har livet upptagits av att repa bredvid att utöva det vanliga jobbet och en EP med fem låtar har släppts.

– Det ultimata hade varit om vi hade kunnat leva på musiken, slippa 9-17 jobbet och spela så mycket vi vill. Just nu kan det bli att all energi läggs på jobbet sen ska man repa och kan inte ge allt trots att man vet att det är det här man helst av allt vill göra, menar Staffan Persson.

Hur kommer det sig att Sverige producerar så många nya band?

– Musikkolor och ungdomsverksamhet. Det anses väl bra för ungdomar att hålla på med musik.

Något som skiljer Shiloh från mängden är att debutalbumet inte är allt. Det ska kännas rätt och i sommar på festivaler ska nytt material testas. Shiloh kommer då att leverera emotionell hård indiepop för alla som är redo att ta ett nytt svenskt lovande band till sitt hjärta.

Alexandra Bengtsson

DET ÄR I MITTEN AV JANUARI och jag har just kommit hem från en musikbranschmässa i Holland. 128 spam har hittat till min inkorg, svårt att hitta det som är relevant. Lite samma sak är det när jag synar festivalens spelschema, men det kan vara mödan värt att sortera sig igenom programmet – ett nytt engelskt band vid namn The Libertines presenterade sig tidigt på Eurosonic.

BRANSCHMÄSSAN I GRONINGEN, som under en hektisk helg samlar bokare, skivbolag och nöjesmedia från hela Europa, har i år satt fokus norrut, på svensk musik. Av 237 akter på festivalen kommer 22 från vårt fosterland. Besökarna är här för att hitta nästa stora grej; må det bli Kleerup och Robyn som redan gjort succé i England, spralliga och utlevande Miss Li som nu Europalanseras med en samlingsskiva av hennes tre i snabb takt producerade album, indiehoppet Little Dragon, mörka dramatiska Andi Almqvist eller för att inte tala om nya stjärnskottet Lykke Li.

På dagtid, när solen sken över det milda vinterlandskapet, hölls det seminarier och paneler om svensk musik, det mesta var businessrelaterat, själv saknade jag artisterna när det pratades om varför svensk musik är framgångsrik. Hultsfredsfestivalens chef Per Alexandersson har en viktig poäng när han spelar upp brittiska punkbandet The Stranglers låt *Sweden (All Quiet on the Eastern Front)* med den repeterade

texttraden: "Too much time to think, too little to do".

VAR FÅR VI ALL INSPIRATION ifrån? Tja, det är mörkt och kallt när jag åker till jobbet på morgonen. Och redan innan eftermiddagskaffet har druckits upp är solen försvunnen, inte en tanke finns att spendera kvällen någon annanstans än inomhus. Så ser det ut vintertid. Alla kan inte spela fotboll eller ishockey. Tid för eftertanke, tid för kreativitet.

Vi har länge haft ett gynnsamt system med aktivitetsbidrag och en generös A-kassa – den sittande regeringen har visserligen en annan syn på kulturen – och det är i jämförelse lätt att få tag i en replokal, om man väljer att spela

Familjen marknadsför sig på en stupränna

nyktert, genom studieförbunden. Relativt tidigt fick vi inflytande av engelsktalande populärkultur, en del av oss är ängsliga för att vara fel ute och vi har en väldigt pop-orienterad mediabevakning – svensk metal är de facto en stor musikexport.

Ett band som skulle kunna ta nästa steg är Cult Of Luna. På spelstället Vera med plats för kanske tusen lyssnare visar de sig från sin bästa sida, vemodig alternativmetal som rymmer både tyngd och nerv.

LITE SENARE PÅ KVÄLLEN står svenska Hyacinth House på scen en trappa ner under jorden på News Café. Det är mer fans än branschfolk i publiken. Bilden är talande för det jordiga countrybandet med psykedeliska ingredienser. Hyacinth House ges ut av internationellt respekterade bolaget Glitterhouse och har en karriär på gång med utgångspunkt i Holland, men är i Sverige föga uppmärksammade.

Sista kvällen spelar bara holländska artister, flera av dem sämre kopior av sina grannar tvärs över kanalen. Med en blasé känsla drar jag mig tillsammans med den gode Per Lundberg GB ner i Veras ruffiga källare och drömmer, i detta frisinade land av prostitution och knark, om trovärdig nordisk dekadens i form av Hästpojken.

text & foto: Johan Lothsson

foto på Mustasch: Per Lundberg GB

Hittar rätt i större ljudvärld

Debuten *Top Quality Bones and a Little Terrorist* fick många att omtala uppsal-tjejen som lovande. Nyligen släpptes en mer producerad uppföljare och det känns som om hon har vuxit även i artistrollen.

Britta Perssons nya skiva *Kill Hollywood Me* är poppigare, mer varierad och mer välproducerad än debuten och på sitt drömmande och eftertänksamma vis berättar hon hur det denna gång har funnits en budget att jobba med.

– Nya skivan låter större och lyxigare än förra. Det beror mycket på att jag denna gång visste att jag skulle ha Per Nordmarks trummor med på skivan och kunde därför skriva låtar med det i bak-huvudet. På förra skivan var jag tvungen att låta sång och gitarr bära låtarna, vilket gjorde mig lite begränsad.

Under två års tid har hon samlat på sig nytt material. Spelningar i Tyskland och USA verkar ha gett henne kött på benen och det känns faktiskt som att Britta Persson denna gång har kunnat ta ut svängarna.

I somras var allt material färdigskrivet och i september var det dags för inspelning – en process som Britta beskriver som smärtfri.

– Arbetet i studion gick väldigt bra. Det var skönt att kunna lämna över inspelningen till proffs och helt koncentrera sig på låtskrivandet och själva producerandet. Jag är nöjd med slutresultatet och att vi fick till den precis som jag ville ha den.

Till några av de nya elementen hör det som Britta Persson kallar Hollywood Choir, en samling körande vänner, bland annat Christian Kjellvander och Laakso-sångaren Markus Krunegård.

Precis som på förra plattan kastas jag runt mellan oväntade ackordbyten och mellan plötsliga dur- och moll-växlingar. Britta betonar dock att skivan är väldigt

rakt på sak men tillägger att den skildrar en ”skev verklighet”.

– Jag försöker koppla bort hjärnan när jag skriver musik och försöker att inte tänka för mycket. Jag har alltid varit fascinerad av harmonik, och tycker att en melodi kan vara som en upptäcktsfärd. **Ja, det känns som man aldrig riktigt vet vad dina melodier ska ta för vändningar.**

– Jag gillar när det händer något som jag inte riktigt hänger med på själv. Det krävs något oväntat för att jag ska falla för det, något som kittlar.

Hur har det gått att spela utanför Sverige?

– Förvånansvärt bra. För ett tag sedan släpptes gamla skivan i Tyskland och därför blev det ett antal spelningar där, som var väldigt lyckade. Det finns många människor där liksom och många ställen att spela på. Även New York-spelningar-na var över förväntan. Ett par tidningar

hade hajpat upp det hela och folk hade läst och ville kolla upp mig. Det var kul.

Nya skivsläppet kommer att följas upp av en turné som till en början kommer att bestå av fullband och senare i vår gör Britta ytterligare ett 30-tal spelningar då hon och trummisen Per Nordmark turnerar som duo med Riksteatern.

Hinner du med något utöver musiken?

– Nej, just nu är det bara musiken. Jag tycker det är svårt att fokusera på två saker samtidigt. Jag önskar att jag hade något annat också, men jag har inte hittat nåt jag trivs med. Dessutom har jag svårt att tänka och planera framtiden mer än ett halvår framåt. Just nu är förhoppningen bara att många människor tar del av skivan och att alla som lyssnar känner att dom får ut något av den.

Mikael Malmborg

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

ELUVEITIE - SLANIA

ETT AV DE STÖRSTABANDEN PÅ DEN STÄNDIGT VÄXANDE PÅGÅN-METAL SCENEN. AUTENTISKT KELTSK FOLKMUSIK BÄNDAS MED DET KLASSISKA DEATH METAL SOUNDET FRÅN GÖTEBORG. DETTA ÄR ETT ALBUM SOM SPÅS ATT NÅ RIKTIGT HÖGA HÖJDER, ETT AV FRAMTIDENS STORA BAND
NUCLEAR BLAST

NIGHTWISH - BYE BYE BEAUTIFUL

UPPFÖLJAREN TILL SINGELN AMARANTH FRÅN ALBUMET DARK PASSION PLAY. "BYE BYE BEAUTIFUL" ÄR EN STARK LÅT DÄR SVENSKA ANETTES RÖST VERKLIGEN KOMMER TILL RÄTTA. KOMMER I TVÅ VERSIONER MED LITE SPECIELLT MATERIAL - MISSA INTE!
NUCLEAR BLAST

RAGE - CARVED IN STONE

INGEN RAST INGEN RÖ, BARA TVÅ ÅR EFTER KRITIKERROSADEN "SPEAK OF THE DEAD" KOMMER NU DEN STENHÄRDA UPPFÖLJAREN "CARVED IN STONE" OCH DÄR EMELLAN KOM DEN FANTASTISKA LIVE PLATTAN/DVD N "LIVE IN ST. PETERSBURG" HÄR LEVERERAR RAGE TIO NYA HEAVY METAL KLASSIKER
NUCLEAR BLAST

MYSTIC PROPHECY - SATANIC CURSES

DARK-POWER-METAL KUNGARNAS ÅR TILLBAKA! DETTA ÄR UTAN TVEKAN BÄNDET'S STARKASTE ALBUM HITTILLS. PROVLYSSNA PÅ:
www.mysticprophecy.com
MASSACRE RECORDS

ENEMY OF THE SUN - SHADOWS

HÄPNADSVÄCKANDE ALBUM FRÅN GRIP INC. GRUNDARENS NYA BÄND ENEMY OF THE SUN. "DEMO OF THE YEAR" I BLÅ METAL HAMMER OCH ROCKHARD. NU KOMMER ALBUMET. FÖRSTA UPPLAGAN KOMMER I EN LIMERAD DIGIPACK MED EN EXKLUSIV BONUSLÅT
MASSACRE

LEGION OF THE DAMNED - FEEL THE BLADE

ÅRETS PLATTA SLÄPPS REDAN NU! LEGION OF THE DAMNED ÄR DET BAND SOM KOMMER ATT TA ÖVER METAL TRÖNEN. HELA PRESSKÄREN STÅR ENADE OM BÄNDET'S MUSIKALISKA KVALITET OCH STORHET. EN SJÄLVKLÄRHET OCH ETT MÅSTE I SKIVHYLLAN
MASSACRE

STEVIE KLÅSSON - DON'T SHOOT THE MESSENGER

STEVIE KLÅSSON SLÄPPER NU SITT DEBUTALBUM! GÄSTAR PÅ PLATTAN GÖR BLÅ. NICK ROYALE & ROBERT "STRÄNGEN" DAHLQVIST (HELLACOPTERS), VIGILANTE CARLSTROEM (HIVES), PETER SVENSSON (CARDIGANS) & GLEN MATLOCK (SEXPISTOLS). KLASSISK ROCK MED STORT "R"
WILD KINGDOM

GRANTIG - SO MUSS ES SEIN

DETTA ÄR SVINBRA! INGA KONSTIGHETER. REN, RAK OCH STENHÄRD HEAVY METAL UTAN KOMPROMISSER. TOPP REGENSÖNER RAKT IGENOM. HYLLADE TILL HÖJDERNA MED ALL RESPEKT. ÅKER UT PÅ TURNÉ TILLSAMMANS MED THE SORROW OCH MISERY SPEAKS
DRAKKAR

MISERY SPEAKS - CATALOGUE OF CARNAGE

UPPFÖLJAREN TILL DEBUTEN SOM ROCKHARD SATTE PÅ 4: E PLATS BÄND ÅRETS ALBUM 2005. BÄNDET HAR NU SIGNAT TILL DRAKKAR. LABELN SOM PLOCKADE FRAM BÄND SOM NIGHTWISH, LOR-DI, ENSIFERUM M.F.L. GRYMT SKANDINAVISK METAL/ROCK SOUND UTÖVER DET VANLIGA - EN HIT!
DRAKKAR

NIGHTWISH - DARK PASSION PLAY TOUR EDITION

I SAMBÄND MED NIGHTWISH SPELINGAR I SVERIGE SLÄPPS NU EN SPECIELL "TOUR EDITION" AV NIGHTWISH EPISKA ALBUM "DARK PASSION PLAY". SOM BONUS PÅ DENNA STRIKT LIMERAD UTGÅVA HITTAR VI EN DVD MED BLÅ. VIDEOS TILL LÅTARNA "AMARANTH" OCH "BYE BYE BEAUTIFUL".
NUCLEAR BLAST

DEGRADEAD - TIL DEATH DO US APART

SVENSKA DEGRADEAD KLÄTTRAR SNABBT MOT TOPPEN. ALBUMET ÄR INSPELAT TILLSAMMANS MED JESPER STRÖMBLAD OCH BJÖRN GELOTTET I DERAS IN FLAMES STUDIO I GÖTEBORG. DETTA ÄR DEN ABSOLUTA TOPPEN AV KVALITETSMÄSSIG MELODIÖS DEATH METAL. BÄNDET GER SIG EFTER RELEASE UT PÅ TURNÉ MED DIMENSION ZERO.
DOCKYARD 1

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

Peace DP-24EA-S, Acryl-kit - hårdt alltså och let last! Kolla jam.se

Acryl-kit av bästa klass!

Chrome!

Peace DP-22DB-S, kolla in allt på jam.se

Julabo TwinCDmix Kompakt DJ-paket med dubbla CD-spelare, spelar även CD-R. Snabb framtastad mekanisk 8K översampling 1-bitars D/A omvandlare 10 Direkt-Anpass för snabb navigering. Stort display Jogg-hjul av gummi med grepp för fingrarna 40 sekunders slaktstopp - kolla jam.se. **3.895:-**

Komplett set trummikar

Riktigt bra mikar - och vilket snick! **1.395:-**

3.995:-

Peace Demolition, DP-22DL-S, Metal-stylad 9-lagers mahogny, svart handbarn, vitt eller svart, 22"-12"-13"-16", vinell & stativ **3.995:-**

Peace Manhattan, DP-MHTK, Cocktail-kit med separat baskögge & vinell samt 10" puke & 16" cymbalarnas. Kolla även modellen med eldfläshör på jam.se

5.170:-

NOVATION XIO specialdeal

ALLT-I-ETT:

- MIDI-knappar
 - Ljudkort
 - Controller
 - Effektprocessor
 - Synthesizer
- Xio 25 (3.995:-) NU **2.595:-**
Xio 49 (4.995:-) NU **2.195:-**

AdrenaLinn III

Roger Linn har skapat denna unika box - en slättvänd glänsfäst, isoper, multifunkt, trummaskin osv. med ett helt unikt länknät. **2.995:-**

Peace Slim, DP-22S 6x22 bask, 4,5x10 & 4,5x13 hång, 5,5x18 gong, 5,5x14 vinell, inkl stativ **3.090:-**

XM - Digitaltrummer med perfekt spelkänsl! 2 modeller från 5.995:-. Det här kostar **8.995:-**

ELGITARRPAKET

Vårt mest sålda elgitarrpaket kostar bara 1.295:- och allt du behöver ingår i priset. Elgitarr är en LP-kopia som finns i Black eller Sunburst. Den har två humbucker pickupar, kapstad stäm-skruvar och håller bra klass. Förstärkaren är på 10W och har omkopplare för dist. En gigbag, kabel & axelband ingår också men syns ej på bilden. **BURNOUT LP-KIT 1.295:-**

2.495:-

Peace X3 Bee Bop, DP-1EX3-4 9-lagers lackat lönn-kit i smidigt format, utan att kompromissa i ljudkvalitet. Perfekt för den lilla klubben! 19"-12"-14", vinell & stativ **8.450:-**

Peace DS-2 Kolla mer på jam.se! **4.400:-**

TRUMBÅS I PLEXI!

Digitalporta/ljudkort

Zoom HD16 - suverän 16 kanals porta - perfekt för att spela in hela bandet i nagelklara. **7.995:-**

Bästa stämman!

Julabo CT-11 är en helt suverän stämsapparat som funkar till i stort sett alla instrument. Fäst den med "klädnytt" som har en kontaktmik inbyggd så den sörja lite av bulting mjöl. CT-11 visar tydligt ton samt om du ligger högt eller lågt. Displayen växlar färg från rött till grönt när du ligger rätt. A0 - B0. Stämmer Gitarr, bas, ukulele, fol, maracas, rubbel! **195:-**

RAZOR
RAZOR JB 888
Stenhård med
Black hardware
Black finish

OBS! Formnydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabriken, därför
det låga priset!

1.995:-

RAZOR
RAZOR Vulture Vee VS
Dubbla humbuckers,
mahognykropp.

OBS! Formnydd
gigbag ingår.
Vi köper direkt
från fabriken, därför
det låga priset!

2.795:-

Kolla recensionen i Fuzz!
TOPPBETYG!

3.995:-
RÖRTOPP MED KLASS!

Stockholm-Göteborg-Malmö-
Linköping-Örebro-Skellefteå
NU ÄVEN I ÖREBRO!
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

skivor

AIRBOURNE

Runnin' Wild

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

En frisk fläkt av ny, hård, australiensisk rock'n'roll är aldrig fel. Dessa grabbar förvaltar arvet efter band som AC/DC, Angels och Rose Tattoo med bravur och heder. Kollar man dessutom in videon till låten *Too Much Too Young Too Fast* på YouTube så upptäcker man raskt att de inte sneplat på Angus & Co bara musikaliskt, utan även fått in alla de rätta poserna och attityden mitt i prick.

De har väl fått allt i sig via nappflaskan och storebrorsans gamla skivhylla kan man ana. Ungefär som Obelix, som ramlade i grytan med trolldryck som barn. För dessa herrar är lika explosiva på ett naturligt, okonstlat och primitivt sätt som han, fast här är det rå, musikalisk, muskelstyrka vi har att göra med. *TNT*, som Bon Scott uttryckte det.

Carl Thunman

ALONE

The Home Recordings of River Cuomo

UNIVERSAL

Vi som dyrkat Weezers *Blue Album* har väl aldrig slutat hoppas på att det någon gång ska komma en likvärdig platta från dessa collegenördar. Trots att andra plattan *Pinkerton* även den håller grym klass kan nog vi Weezer-fans vara överens om att kvaliteten sjunkit något snäpp med varje ny platta.

Men inte desto mindre blev jag glatt överraskad när jag upptäckte att frontfiguren Rivers Cuomo skulle släppa soloplatte. Han kallar sig Alone och skivan är en samling demoalter inspelade mellan 1992 och 2007. Jag blev långt ifrån besviken när jag lyssnade igenom spåren som, trots den varierade inspelningskvaliteten, har sin charm.

Eftersom de flesta inspelningarna har ett antal år på nacken kretsar många av texterna kring just den typ av tonårsdrömmar och pojkrumslyrik som Weezer är förknippade med. Men Coumos förmåga att skapa geniala och snillrika melodier kan ingen ta ifrån honom. Bästa spåret är genomsköna *Longtime Sunshine* och popdängan *Blast Off* och förutom de tidigare outgivna låtarna bjuds även på en demoversion av oförglömliga *Buddy Holly*. Oavsett vad man tycker om denna 18-spåriga hemmaproduktion är det ett måste för den sanna Weezer-anhängarens skivsamling.

Mikael Malmberg

BAUHAUS

Go Away White

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det här är en osäker bransch. Band som återförenas och släpper nytt material. Det blir väldigt sällan bra och ofta så förstör det lite av legenden. När jag hörde att Bauhaus skulle släppa nytt blev jag inte direkt förvånad, det har alltid handlat om skapande med dem, men väldigt orolig. Vad som dock fick mig att hoppas lite var att de inte tänker turnera skivan och att de splittrades så fort de spelat in den. Vilket i mina ögon låter som att det handlar om konstskapande och inte om att tjäna pengar. Speciellt i tider när folk slutat köpa skivor.

Hur låter det då? Ja, en sak är säker, det låter inte som fyra trötta goth-farbröder i 50-års åldern. Nej, det låter som Bauhaus. Jag tror inte jag kan beskriva det på nåt annat sätt. Det låter som de borde göra just nu om de varit aktiva och det är riktigt jävla bra. *Adrenalin* är en tung sak med fet, distad bas och en Daniel Ash som på gammalt hederligt Bauhaus-manér rundgångar och tjuter sig igenom hela låten, medan hela bandet körar och ett *I Wanna Be Your Dog*-piano ilsket hamrar

i bakgrunden. *Endless Summer of the Damned* har en väldigt barnslig och stark melodi där Peter Murphy mäsar över djungeltrummor och gitarrorgier. *Mirror Remains* hade kunnat funnits på vilken av Bauhaus gamla platlor som helst, en lugn, lunkande låt med dub-bas och hackande gitarrer. Vad som kanske förvånar mest med skivan är hur bra Peter Murphy sjunger, hur hans röst knappt har ändrats alls, kanske lite djupare, lite hesare, men knappt märkbart. Och Daniel Ash visar än en gång att dagens gitarrister är skyldiga honom mer än de nånsin vågar erkänna.

Näst sista låter *The Dogs a Vapour* är en skum sak producerad av Bob Ezrin (Pink Floyd, Alice Cooper, Kiss), som är väldigt suggestiv och mäktig. Kanske skivans starkaste.

Nähä ni, Bauhaus, det här var så mycket bättre än jag nånsin vågat hoppats på.

Mathias Skeppstedt

BLACK MOUNTAIN

In the Future

JAGJAGUWAR/BORDER

Någonstans på vägen lyckas Black Mountain tillföra något till sin 70-tals inspirerade psykedeliska progrock som gör att jag faktiskt känner mig mer *In the Future* än tillbaka i tiden. Kanske är det de tunga utsvävande gitarriffen som gömmer sig i bakgrunden eller att både Amber Webber och Stephen McBean delar på sångansvaret.

De starkaste låtarna på *In the Future* är även de längsta. I den åtta minuter långa *Tyrants* slår Webber på en PJ Harvey-stämma och det kan inte bli bättre. Låten öppnas med stenhårda trummor och avslutas med en sådan lågmäldhet att jag tror att jag hamnat någon annanstans. När du hör raden "The battles of this fashioned war ain't what we've been fighting for" kan du inte göra annat än smälta. Den avslutande låten *Bright Lights* förvånar mig då den med sina 17 minuter lyckas både hålla mig vid liv och komma ut som en av de bästa låtarna på plattan.

Alexandra Bengtsson

BLACK SPADE

To Serve with Love

BORDER

St Louis-rapparen Black Spade beskriver själv sin musik som regionfri rap med Prince-influerad sång och Dilla-influerade trummor. Musiken hävdas också påminna om Bloc Party, Radiohead och Miles Davis – och rappen påstås även vara lik Pharoahe Monch och Common. Med dessa många liknelser har vi väl en nästintill vattentät gardering och ursäkt för att göra en spretig platta?

To Serve with Love (Intro) är bra i sin enkla elektroniska funkighet, men det är den mer lågmälda efterföljande *To Serve with Love* som är riktigt medryckande. Black Spade prickar för ett ögonblick i förebilden Commons själfulla berättande. På *She's the One* återkommer han senare till just denna sida som är hans styrka, men i övrigt känns albumet *To Serve with Love* alltför mycket medelmåttat. Låtarna är tamt tillbakahållna i vad som på pappret är tänkt att vara experimentellt och nyskapande. Att jag sedan också kan känna mig trött på sjungande hiphopares eviga refererande till Prince är en helt annan femma.

Erik Hjortek

MARY J BLIGE

Growing Pains

GEFFEN/UNIVERSAL

Utan tvekan är Mary J souldivornas souldiva vad än Beyoncé hävdar. Marys wailande är oöverträffat och när hon teamar upp med Luda i tuffare spår som *Grown Woman* eller släpper på partyspårerna i *Just Fine* faller allt på plats –

urban 2000-talsfunk kan inte vässas mer än så här även om man skulle kalla in Timbaland, Kanye, Jay-Z eller Tupac och Biggie från andra sidan. Hon briljerar även i trögt flytande *Feel Like a Woman* och supertuffa *Roses* där hon visar var kärleksskapet ska stå. För det är så här en soulstjärna/modern kvinna är på 2000-talet: stark, målmedveten, kärleksfull och klarsynt. Att inte ta skit från nån. Att vara en independent woman. Precis som jag vill vara en independent man. Allt annat känns omodernt!

Gary Landström

THE BREEDERS

Mountain Battles

4AD/PLAYGROUND

Pixies-bördiga Kim Deal inviger skivan *Mountain Battles* med att gång på gång upprepa orden "I can feel it" tillsammans med en surrande gitarr och hårda trumslag i bakgrunden. Jag har svårt att känna det hon och tvillingssystemet Kelley gör förrän jag lyssnat på skivan ungefär tio gånger. Det är då jag på allvar börjar känna att plattan har saker som kan uppskattas.

De flesta låtar ligger runt två minuter och Breeders blandar sega uttråkande ballader som *Night of Joy* med mer avgörande låtar för skivan som *Walk It Off*. Låten *It's the Love* innehåller ett gitarriff i J Mascis-anda (tänk *Feel the Pain*) vilket inte kan göra annat än att stärka en låt. Det är definitivt den låten som räddar skivan från att inte mynna ut alltför mycket i tristess i slutskedet. Vissa tillfällen tycker jag att *Mountain Battles* är riktigt bra sen kan vändningen komma då jag känner att den tråkar ut mig totalt. Den distade sången vill jag stundvis bara slita bort medan nästa gång jag lyssnar på albumet bara vill ha mer.

Jag har suttit länge och funderat på vad jag egentligen tycker om Breeders nya skiva *Mountain Battles*. Det slutgiltiga betyget får vara att det är en svårlyssnad, bitvis uttråkande, men synnerligen bra indierockskiva.

Alexandra Bengtsson

LOS CAMPESINOS!

Hold On Now, Youngster...

WICHITA/BONNIERAMIGO

Det är bara januari, och ändå tror jag att Los Campesinos! härmed har gjort årets poppigaste skiva. Detta brittiska band komponerar fartyllad, hyperaktivt popmusik, faktum är att

det är det var länge sedan jag hörde något så poppigt. På hemmaplan har deras låt *You! Me! Dancing!* blivit populär och bandet har redan en skara trogna fans trots att de bara spelat tillsammans sen 2005.

Dock blir det tyvärr lätt för mycket av allt på denna debutskiva. Det kan vara jag som är otålig, för missförstå mig inte, musiken är inte dålig. Men *Hold On Now, Youngster...* känns passé på något vis. Vi har redan hört band med breda brittiska accenter, gälla röster, klockspel och skrikande körer. Trots att det kan vara charmigt orkar man inte med hur mycket Los Campesinos! som helst.

Det händer överraskande nog att låtar sprängfyllda av energi för korta ögonblick lämnar plats för aningen lugnare, som *Knee Deep at Atp*, en låt vars mitt nästan är balladlik med sina fioler. Men det är när det lugna sammanstrålar med poppen i *My Year in Lists* som skivan når sin topp.

Jenny Brinck

CLARK

Turning Dragon

WARP/BORDER

Legendariska Warp Records har under större delen av sina snart 20 verksamma år haft rykte om sig att släppa sylvass elektronisk musik i världsklass. Men faktum är att om man bortser från skivbolagets gamla rävars alster, har man under de senaste åren egentligen inte släppt något som lever upp till det ryktet. Undantaget Clark.

När Clark levererade sitt förra album *Body Riddle* stod han nämligen med det ena benet knädjupt i Warps anrika förlutna, medan han med det andra tog ett sjumilakliv rakt ut i det okända. *Body Riddle* rymmer Squarepushers frenesi, Autechres obeständighet och Aphex Twins vemodiga vaggvisestämningar, samtidigt som albumet ändå alltid låter som just Clark – som en ofantlig katedral av ljud och oljud, som han med jämna mellanrum med blytung trummor hamrar ner i marken, bara för att sekunden därpå åter bygga upp skönheten. *Body Riddle* var helt enkelt en emotionellt omtumlande erinran om varför Warp fick sitt goda rykte från första början.

Och nu är Clark tillbaka med ett nytt album. Och som väntat låter det inte riktigt som väntat. Episkt vemod och vaggvisestämningar är nu ett minne blott. Kvar är blytung

BEACH HOUSE

Devotion

BONNIERAMIGO

Redan i september 2007 skrev Pitchfork om längtan efter uppföljaren till Beach House självbetitlade debut som släpptes hösten 2006. Att *Devotion* släpps i februari är ingen slump, den här lugna och något släpande musiken går hand i hand med vinterhalvårets mörker.

Victoria Legrand och Alex Scully har gjort ännu en skiva som växer för varje lyssning. Det gamla Beach House är kvar, duon från Baltimore roller fortfarande små detaljer spela stora roller på låtarna och musiken är fortfarande långt ifrån det man sätter igång en varm dag i juli. Men på *Devotion* är den tidigare touchen av depression inte lika betonad som tidigare, även om den ibland ger sig till känna som på *Astronaut* där kören i slutet framkallar rysningar.

Instrumentens samspel med varandra och Victorias personliga röst är perfekt, och låter så naturligt. Spåren flyter ihop utan att

skapa en utdragen skiva där allt låter likadant. Varje spår kan plockas ut från sin plats och briljera. Vilket är precis vad de allra flesta låtarna på *Devotion* gör, och somliga mer än andra. *Holy Dances* och covern på Daniel Johnstons *Some Things Last a Long Time* är bara några som gör att jag redan nu vågar säga att detta är en skiva som inte kommer glömmas bort i första taget.

Beach House är tillbaka och bjuder återigen på lugna föröfriska melodier. *Devotion* är en skiva att värda ömt.

Jenny Brinck

trummor, mekaniskt knorrande oljud och den ilsket morrande best som *Turning Dragon* visar sig vara. Det är hårt och det är smutsigt, och det skulle nog till och med kunna fungera på något ostadat dansgolv någonstans.

Men även om jag uppskattar den här enorma kraften hos *Turning Dragon* kan jag inte låta bli att sakna den kontrasterande finstämdhet som finns hos *Body Riddle*. Det är liksom lite mindre hjärta i Clarks nya album, och lite mer blodig, brittisk knogmacka. Det är förstås en smaksak, men själv är jag ju en kille som tycker om när det är lite hjärta och smärta i musiken.

Fredrik Franzén

IMANI COPPOLA

The Black & White Album
IPEAC/BORDER

En ung tjej uppvuxen i New York och mot ton-åren vilse i sin "rasidentitet". Imani Coppolas musik ljuder i sanning därefter. I hennes värld är punk, hiphop, lågmälda visor och skrikiga r'n'b-nummer lika naturliga. I de finaste stunderna kommer jag närmast att tänka på Bran Van 3000. Om ovanstående mix är din kopp the kan jag rekommendera Imani Coppolas femte fullängdare. Den är lika roande och förvirrande som den är ärlig.

Christian Thunarf

CARL CRAIG

Sessions
!K7/PLAYGROUND

Det finns 21 imponerande anledningar att skaffa sig detta dubbelalbum. För när techno-veteranen Carl Craig samlar sina remixar, utgivna låtar och gör om en del av sin låtskatt speciellt för denna skiva – då kommer pärlorna på rad. Att Carl Craigs olika alias 69, Psyche, BFC, Tres Demented och Paperclip People i princip håller lika hög klass är en sak att förundras över. Hela vägen denna lättsamt smidiga mix av detroittechno, jazzharmonier, funkiga rytmer och en träffsäkerhet som går utöver det mesta. Allra bäst blir det i *Demented (Or Just Crazy)* – och då spelar det ingen roll att det är originalversionen även här. Den behöver inte remixas. Den är knappa sju minuters vansinnig perfektionism.

Mats Almegård

SHERYL CROW

Detours
UNIVERSAL

Efter att mot slutet av 90-talet varit en av världens starkast skinande och bäst säljande kvinnliga rockstjärnor så gick Sheryl Crows karriär lite i stå i början av det här decenniet. Hitsen har lyst med sin frånvaro och förra albumsläppet *Wildflower* var ärligt talat en ganska trist och avslagen historia. När hon nu ger ut sitt sjätte studioalbum så känns det lite som en comeback.

Helt plötsligt känns Sheryl mer angelägen än på mycket länge. Det märks att hon har nånting att förmedla och som grädde på moset verkar hon återigen hittat det sväng som en gång i tiden fick mig att falla för hennes musik. Texterna behandlar förutom den egna kampen mot bröstcancer och uppbrottet från Lance Armstrong även samhällsproblem såväl politiskt som klimatmässigt. Det är svårt att plocka ut några riktiga favoritlåtar eftersom plattan är så jämnstark, men nämnas måste den

oerhört svängiga Cyndi Lauper-pastischen *Out of Our Heads* och tänkvärda antikrigshymnen *God Bless This Mess*. Det är naket och skört, men samtidigt även oerhört självsäkert och starkt. Något överraskande, men likväl väldigt glädjande, så kan jag konstatera att här måste vara Sheryl Crows mest helgjutna album hittills. Året har precis börjat, men jag törs ändå lova att *Detours* kommer att ligga bra till när det är dags att sammanfatta 2008 års bästa skivsläpp.

Thomas Rödin

DEATH ANGEL

Killing Season
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Dödsänglarna från Bay Area fick till det fint på debuten *The Ultra Violence* 1987, släppte några album till, la ner och gjorde comeback häromåret. Inte särskilt förvånande att de fortsätter med ännu ett thrashvax när genren fått sånt uppsving och unga spolingar ivrigt lovprisat det gamla gardet samtidigt som de mer eller mindre spelar skiten ur de lastgamla räckarna.

På *Killing Season* visar Death Angel att de fortfarande är duktiga på både riff och melodier och även textmässigt verkar det vara rätt intressant stoff de har att komma med. Föredrar lite mer ös och ilska inom denna stil men fränsprungna blir de inte. Bra!

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER

Controversy
RAPSTER/PLAYGROUND

Samla ihop ett gäng coverversioner och släpp en skiva: ett gängbart koncept. Här är det det största lilla Princetecknet som är föremål för ett antal halvkända artisters tolkningar. Många spår känns pliktskyldiga på gränsen till fäniiga, men det finns tre ljusst lysande undantag.

Plattan inleds med *She's Always in My Hair* med Prince-lärjungen D'Angelo. Han kvider över det funkigt organiska stötgunget som hans band så kompetent levererar. D'Angelo är ju dessutom en artist i samma division som Prince – inte bara musikaliskt utan också (nästan) mytmässigt. Detta lyfter faktiskt låten ett snäpp till.

Plattan avslutas med en hypnotisk och utdragen version av *Sign of the Times* kallad *Sine of the Dub* av Kode 9 & Space Ape. Där less is more. Låten har nästan inga byggstenar men får mig ändå att sitta som fastnaglad i fem och en halv minut.

Hästlängder före ligger ändå Stina Nord-enstam. Att ta sig an *Purple Rain* är en utmaning utöver det normala, det krävs en artist med integritet och självförtroende för ett sådant självmordsuppdrag. Men Stina är en av få som står pall. Hennes släpiga men ändå vassa viskingar kryper in under naglarna och

kittlar de nerver som leder till både obehags- och lyckoförnimmelser, texten växer sig också starkare än vad Prince själv förmodligen trodde möjligt. Alltmedan de Portisheadaktiga beatsen maler oroväckande och nonchalant. Vet inte varför jag ryser, men jag känner att jag lever. Kan inte tänka mig att någon annan låt 2008 kommer att beröra mig lika djupt som Stinas *Purple Rain*.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Disco Not Disco – Post Punk, Electro & Leftfield Disco Classics (1974-1986)

STRUT/PLAYGROUND

LCD Soundsystem toppade många årsbästaistor 2007, min inräknad, med *Sound of Silver*. Well, här har ni förklaringen till James Murphys minimalistiska snille, men även band som The Rapture och !!! Strut Records har sammanställt en skiva full med guldklimpar från en kulturskrock mellan punk, funk, jazz, disco och jag vet inte vad.

Vivien Goldmans *Launderette* är en fantastisk mix av dub, psykedelia och punk. *My Spine Is the Bassline* bygger på en monoton basgång omöjlig att värja sig emot. Discofavoriten *Contort Yourself* med James White & The Blacks får mig att fullkomligt tappa andan. En given plats har vigs åt "den första technolåten" *Sharevari*, här i instrumentalskrud. Slut ögonen, repetera "Share-vari" högt för dig själv och hänge din kropp till the beat. Sök gärna på *Sharevari* på youtube och låt dig instrueras.

Jag kan inte tänka mig en samling som är mer befogad, aktuell eller outhärlig som *Disco Not Disco* just nu. Cheers!

Christian Thunarf

THE DREAM

Love/Hate
DEF JAM/UNIVERSAL

Rihannas mega-hit *Umbrella* lämnade ingen ohörd under 2007. Mannen bakom hiten – Terius Nash a.k.a The Dream – är däremot desto mindre exploaterad... än så länge.

Det är ingen idé att försöka smyga runt busken; jag kan inte förmå mig förstå allt bejublande över The Dream. Ska man prompt komplimentera *Umbrella* så är dess stora kvaliteter framst Rihannas strå till stacken – inte The Dreams produktionsarbete. *Love/Hate* har några låtar som absolut är riktigt bra nutids-r'n'b. *I Luv Your Girl*, *Nikki* och *Luv Songs* är alla välproducerade spår som via en medieform nära dig kommer vara omöjliga att ducka för. Men resterande alster är antingen alltför vardagligt radiovanliga eller bara rätt och slätt misslyckade; röstvibrationsfilter uppskattades varken när Cher, Olsen Brothers eller Nanko använde det.

Det som i slutänden ändå roar mig evinnerligt mer r'n'b – och då kanske främst den av The Dreams karaktär – är att det är en sån härlig fristad. Det är ju en av få musikformer där det öppet är fullt accepterat – och till och med uppmuntrat – att vara textmässigt hjärdöd. Reptilhjärtan överviner allt när salongsåta The Voice-killar gungar in takten och spinning-tjejer kromar sig sexigt till vad som tenderar vara vår tids svar på hissmusiken. På sina tolv spår nämner The Dream "shawty" i nio av dem. Elva spår handlar på ett eller annat sätt om brudar, ett handlar om mammamollen och ett behandlar det nobla ämnet snabba lyxbilar. Inga konstigheter. Inget märkvärdigt.

Erik Hjortek

PATRICK EL-HAG

Så där
INTERZONE/CDA

Jag erkänner, jag blir lite splittrad. Å ena sidan tycker jag det är lysande i all sitt hyllande av svensk-internationella referenser inom framför allt den modernt klassiska schlagern och visan, liksom de ibland nästan genialiskt enkla reflektionerna i texterna, å andra kan jag irritera mig på smygflirtar med modernare musik och en del rätt banala rader.

För Patrick El-Hag har uppenbarligen en oupptäckt gen i rakt nedstigande led till svensk schlagern å la exempelvis Svante Thuresson, och när den får utrymme, och kanske till och med dominera, är det bitvis briljant, om än ibland lite väl moget – men trots allt träffsäkert oavsett mottagare. Det som stör är en del av de här små crooner-stönen i fraseringen som dyker upp emellanåt och en del väl sökta texttrader. I exempelvis *Singlar och par* får de väl stort utrymme, tror det har att göra med att man ändå märkt en iakttagelseförmåga, en talang att uttrycka det enkla med enkla medel på ett charmant sätt, vill man inte att det ska falla platt. Där faller tyvärr Patrick El-Hag på att han visar upp en större mångsidighet på andra ställen. Men för höjdpunkterna faller vi andra.

Även om jag ibland kan tycka att titellåten svajar något finns här både topparna och dalarna. Och lite mer renodlad känns *Vem ska betala?*, en liten favorit. Här finns allt från jazz till salsa och ren, oförstörd singer/songwritersvisa. Allt förpackat till modern schlagern, utan att nedvärdera det, eller att få det att verka som vare sig något annat.

Magnus Sjöberg

EL PERRO DEL MAR

From the Valley to the Stars
LICKING FINGERS/PLAYGROUND

Till skillnad från debuten som var betydligt mer gitarrbaserad styr Sarah Assbring på uppföljaren *From the Valley to the Stars* snarare in oss i ett landskap av orgel, piano och blåsinstrument. Nya plattan känns mer som en helhet än debuten, troligtvis för att hon denna gång bestämt sig för att hålla sig till ett tema – himlen. Och visst uppnår skivan himmelska höjder emellanåt – den fantastiska basgången i singeln *How Did We Forget* känns ju faktiskt som en skänk från ovan. El Perro Del Mar tassar förordigt fram med sin spröda och bräckliga röst på ett både mystisk och vackert sätt med hoppfulla men samtidigt trånande texter. Psalmliknande *Happiness Won Me Over* är inte det enda kyrkomusikinspirerade spåret på plattan utan sätter snarare standarden på denna 16-spåriga historia som minst sagt är lätt att låta sig vävas in i.

Mikael Malmberg

ELUVEITIE

Slania
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

New wave of folk metal. Det låter som om någon hade glimten i ögat när de myntade den slogan, men det är allvarligt menat.

På bandet hemsida beskriver sig Eluveitie representera "the classic Gothenburg Sound". Ja, de stavar det så. Nja, säger jag. Folk music å la metal är det definitivt. Så där Nordman-aktigt. Men jag tycker inte att det är typiskt göteborgskt.

New wave of folk metal ska istället utläsas så här: mycket singalong, icke-klassiska metal-instrument (typ fiol) och ett försök att fånga det framgångsrika driv som In Flames och Soilwork har i sina låtar. Ett typiskt Nuclear Blast-band med andra ord.

Nytt album **Hästpojken** Caligula

Köp den hos GINZA **149:-**

www.myspace.com/hastpojken • www.roxyrecordings.se

SIMPLE PLAN

LÖRDAG 29 MARS CIRKUS, STOCKHOLM

BILJETTER FINNS ATT KÖPA VIA WWW.TICNET.SE, TEL: 077-170 70 70 SAMT ALLA TICNET- OCH ATG-OMBUD

RUFUS WAINWRIGHT

Rufus! Rufus! Rufus! Does Judy! Judy! Judy! Live From the London Palladium

GEFFEN/UNIVERSAL

Iklädd skrikig guldkostym – som hämtad ur *Trollkarlen från Oz* – antrar Rufus Wainwright Palladium-scenen i London för att göra sin version av en klassisk Judy Garland-konsert.

Då jag skådade honom på förra sommarens Acceleratorfestival var han i sitt esse. Nya plattan *Release the Stars* i ryggen, gamla trygga låtar att luta sig mot (inklusive en feg cover av Leonard Cohens *Hallelujah*). Paff sitter jag nu och betraktar en Rufus jag inte trodde existerade. Hans utstrålning är som en osäker, men övertänd fyraårings. Han imiterar tafatt divagester och visar på sedvanligt manér att han blir tagen av publikens jubel (genom att hålla sig för båda kinderna). Blygsamheten förstärks ytterligare med ett "oh my".

Till en början ser han mest ut som att han trampar runt i tuggummi. Stelbent svänger han lite lätt på höfterna och ser väldigt obekvämt ut. Ibland har han svårt att hänga med i tempot. Märkbart trevande. Hade han varit en del av besättningen ombord på rymdskeppet Enterprise hade kapten Picard hånat honom för att gå på "¼ impulse power". Allt eftersom skjortknapparna ryker slappnar han dock av lite mer i sin roll. Och i mellansnacket är han en hyfsat kompetent retoriker.

Lite skoj är det även när han räknar in "one, two, one, two, three, four", varpå han genast sneglar osäkert mot dirigenten och frågar "Who cares, right?" i upptakten till just *Who Cares?* (*As Long as You Care for Me*).

Konserten blir dock inte bättre än då min favorit-Wainwright, syrran Martha, gör gästsolonomret *Stormy Weather*. Både med bredare register och mer karismatisk stämma är hon betydligt behagligare för örat än sin monotona bror.

Christian Thunarf

THIN LIZZY

Live and Dangerous

MERCURY/UNIVERSAL

Just liveskivor är ett kapitel för sig i musikhistorien. Personligen har jag väldigt svårt att räkna upp några riktigt bra liveskivor. *Rust* med sura gubben Neil Young, *Under a Blood Red Sky* av U2 möjligtvis *Monument* av Ultravox. Den bästa alla kategorier är och förblir ändå Thin Lizzys *Live and Dangerous*. Ingen når upp till den. Nu äntligen finns den på DVD. Brian Robertson och Scott Gorham smeker sina Gibson Les Paul. Brian Downey trummar trummor vackert och stadigt. I mitten längst fram står Phil Lynott. Den störste. Denne gigant. Röst. Blir blöt i ögat bara jag tänker på honom och att han dog alldeles för ung.

Live and Dangerous är inspelad 1977 i London. Thin Lizzy: historiens enda och bästa soulhårdrocksband – fråga Anders Wendin – radar upp ett pärlband av låtar som får nackhåret att resa sig och benen skaka; *Mas-sacre*, *Dancing in the Moonlight*, *Boys Are Back in Town*, *Still in Love with You*. Tänker inte räkna upp alla låtarna på grund av ren lathet.

Faktum är att *Live and Dangerous* är en helt fantastisk live-DVD med massor av fint extramaterial som intervjuer och en bonus-CD med konserten.

Per Lundberg GB

Det funk. I olika grader. I *Primordial Breath* tycker jag om Eluveitie. Det är melo-disk och argt. Sångaren Chrigel Glanzmann frontar med pondus. I *Grey Sublime Archon* tycker jag det blir jobbigt så fort singalongen klickar in i refrängen. Och ju mer slutet närmar sig, desto mer visnar kraften i musiken.

Torbjörn Hallgren

ALEC EMPIRE

The Golden Foretaste of Heaven

EAT YOUR HEART OUT/SOUND POLLUTION

Noiseterroristerna Atari Teenage Riot's överbe-fälhavare är aktuell med kall och hårt rytmisk industriell musik igen, ångrar verkligen att jag inte försökte hälsa på honom för pratstund när jag var i Berlin i höstas.

Men *The Golden Foretaste of Heaven* är riktigt poppig om man jämför med annat Alec gjort. Mörker och dova klanger finns så klart i överflöd, men den kompromisslösa attacken jag älskade hos ATR lyser med sin frånvaro. Istället hittar jag en ballad som *1000 Eyes* och flertalet snirkliga syntgrooviga låtar med fätöljen tiltad bakåt en aning. Bäst känns dock rejält aggressiva *On Fire* och coola *Robot L.O.V.E.*

Jag får för mig att Alec nog kan lyfta upp Berlin till Europas musikaliska nav. Måste tillbaka dit snart.

Gary Landström

LUPE FIASCO

The Cool

ATLANTIC/WARNER

25-årige skejtaren Wasalu Muhammad Jaco från Chicagos West Side har här under sitt alter ego Lupe Fiasco satt samman ännu en tajt platta, denna gång utan hjälp av polarna Jay-Z och Kanye West.

Men precis som tungviktarna Jay-Z och Diddys senaste alster hålls *The Cool* samman av ett tematiskt koncepttänkande: tre karaktärer (The Cool, The Streets och The Game) som står för olika sidor av det moderna urbana livet idag skildras berättelsen igenom.

19 spår känns maffigt, och ibland är det lite mastigt, men med så hög lägstani-vär Lu hem spelet i alla fall. Att sikta så här högt är i sig ett styrkebesked, men att sedan leverera tunga asfaltshymner sida vid sida med pop-piga soulhits med textmässig skärpa som *Superstar* är riktigt imponerande. Och mildt hofulla *Dumb It Down* är blytung, dansfartiga UNKLE-samarbetet *Hello/Goodbye* är precis en så intensiv låt som behövs strax efter mitten på plattan medan sköra *Fighters* är en pärla att beundra för dess härliga lyster.

The Coolest med sina stråkar påminner om Lupes koppling till Kanye och trots att plattan nästan är befriad från kändisgästspel så finns en kille så klart närvarande: Snoop Dogg i *Hi-Definition*. Dock utan att lyfta spåret speciellt. Som tur är behövs det inte – Lupe är begåvad nog att fixa hela plattan på egen hand (med stor hjälp av producenten Soundtrakk förstas). Imponerande!

Gary Landström

GIANT WIDE

Solid Dust

EGENPRODU CERAT

De fastnar i medvetandet, dessa tio spår som Borås- och Göteborgs-killarna samlat under titeln *Solid Dust*. Trots de uppenbara 60-tals-influenserna känns låtarna tidlösa, med givna gitarri-f, sköna körer och välklingande melodier.

Giant Wide kommer inte med något ban-brytande men det gör inget om man klarar av att göra en så skön och energifylld dänga som

Go and Get Gone. Jag skulle bli förvånad om vi inte får höra mer av Giant Wide framöver. Kortar de dessutom ner alla låtar en aning skulle de kunna gå riktigt långt.

Mikael Malmberg

HOLIDAY FUN CLUB

Holiday Fun Club

SOUNDS OF SUBTERRANIA/BORDER

Pris för Årets Hemläxa 2008 kan definitivt hamna hos Holiday Fun Club. Med stjärna i kanten. Till en början låter stockholmarnas debut vansinnigt utstuderad. Nästan som om de försöker vara ett Joy Division-, Gang Of Four- och The Cure-coverband, men inte riktigt får till det. Inte nödvändigtvis sagt att detta skulle vara något negativt – snarare tvärtom.

Plattan är en vild mix av ovan nämnda artisters särdrag, men det finns både punk-nerv och egen prägel som gör att jag diggar Holiday Fun Club. De återger känslan av en vild utekväll med höga förväntningar, som raseras i ett klaustrofobiskt, bittert strykande efter väggarna på någon lyx-sunkig klubb i en kallare.

Christian Thunarf

HÄSTPOJKEN

Caligula

ROXY RECORDINGS

2008 års på förhand mest hypade skiva är här, och Hästpojken blir mer än bandet med det bisarra namnet. Det är alltid jobbigt att försöka bedöma något som är väldigt beryktat, speciellt då de bägge gruppmedlemmarna redan varit popstjärnor i något decennium eller så. Jag går rakt på sak: Det är kul att Martin Elisson och PopLars vågar göra något annorlunda, men jag tycker över lag inte om resultatet.

Det finns en rad anledningar till mitt ogil-lande, som tog sin början redan första gången jag hörde debutsingeln *Shane MacGowan*. Hylla gärna era hjältar, gör det med energi, frenesi och skeva gitarrer men uttala åtmins-tone hans namn rätt. Det känns också lite som att Hästpojken tagit de tråkigaste bitarna ur 80-talets svenska punkscen (KSMB låg åtminstone rätt i tiden), blandat upp med lite standardpop, kryddat texterna med orden "öl" och "knark" och sedan skralat över det hela. Martin Elisson kan sjunga, det bevisar han i början av *Lena 60* om inte annat. Synd att han inte gör det oftare.

Friskt vågat, hälften vunnet. Det är så sant som det är sagt. Det kommer att gå bra för Hästpojken, och 2008 kommer att vara deras

år. Antingen älskar man dem eller så hatar man dem. Jag tillhör den senare kategorin.

Emma Rastbäck

JOE JACKSON

Rain

RYKODISC/BONNIERAMIGO

Joe Jackson gjorde aldrig nåt större väsen av sig på de svenska hitlistorna ens när han var som mest framgångsrik i början på 80-talet, men i USA och Storbritannien är han alltså ett aktat namn. Han har alltid haft ett ganska unikt uttryck och påminner till stilen en del om sin generationskamrat Elvis Costello. Men där den senare på sina sista skivor segat till sig lite så känns Joe Jackson fortfarande både angelägen och nyfiken.

Rain börjar starkt med den medryckande *Invisible Man* som med sina lekfulla piano-slingor i sig är något av ett litet mästerverk. Sedan fortsätter det i samma anda med ytterligare nio låtar uppbyggda av Jacksons numera patenterade blandning av pop, jazz och klassiskt. Och jag kan inte annat än att tycka att det här är det mest inspirerade och livsbejakande album jag hört på evigheter. När man sen har att göra med en så gudabe-nådad musiker som Joe Jackson är det liksom svårt att hitta några fel och brister. Det här är musik som inte görs längre av en man som egentligen borde ha sin storhetstid långt bakom sig. Jag sticker ut hakan och utnämner redan i februari *Rain* till ett av 2008 års bästa album. Världsklass var ordet.

Thomas Rödin

MICHAEL JACKSON

Thriller

EPIC/SONYBMG

Ibland kan man få för sig att allas vår ärke-weirdo Wacko Jacko inte alls är så patetisk och skogstokig som han framstår, när Quincy Jones-producerade *Thriller* snurrar i stereon inser man att killen i början av 1980-talet besatt mer begävnig än vilken medelstor stad som helst. Lättitlarna på hitsen från världens mest sålda platta säger väl egentligen allt; *Beat It*, *Thriller*, *Billie Jean* och *Wanna Be Startin' Something*. Inte så pjåkigt.

För att celebrera plattans 25-årsjubileum har nu några spår hottats upp av will.i.am, Akon, Fergie och Kanye och en DVD medföljer med videorna/kortfilmerna till låtarna och ett playbackupptäckande. Och jag gillar ju Akon och Kanye, men har ändå svårt att förstå vad man ska kunna göra för förbättringar på sånt här överlägset grundmaterial. Känns som de bara gör ljudbilden mer modern med tunga

FIREFOX AK

If I Were a Melody

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Denna electropoppiga skiva från Firefox AK, alias Andrea Kellerman, är den andra i ordningen sedan debutsläppet *Madame*, *Madame!* som kom 2006 och som gav Fire-fox AK ett namn både i Sverige och inter-nationellt. Skivan innehåller softa popspår som blandar electronica och stämsång. Musiken är ganska omelodios och passar som stämningsskapande bakgrundsmusik för den som inte lyssnat igenom skivan flera gånger – det är nämligen först då som de olika spåren börjar urskilja sig och få en egen karaktär.

Inget av spåren känns hookiga förutom möjligtvis singeln *Winter Rose* med Tiger Lou. Glöm inte att lyssna i remixerna till *Winter Rose* på Firefox myspace, för de

känns både roliga och dansanta! *Techno Tears* är ett spår jag tycker om, likaså intro-spåret *Where Are We Going Now* och *Pusher* ger mig lite Røyksopp-känningar. *If I Were a Melody* talar precis om vad skivan innehåller: Andrea Kellermans röst och elektronisk musik.

Karin Knappe

Vinn resa till

festival 3° edition europavox

www.europavox.com

MUSIC FESTIVAL IN FRANCE

A festival with the best new bands from all European countries in 50 concerts

A tour across France

A professional exhibition with 600 professionals of the European music industry

27 countries, 1 passion, 1 festival: EuropaVox, edition 3!

*Once again, EuropaVox proposes a trip across musical Europe in the Auvergne Region (France) for much more meetings, exchanges and discoveries with talented artists coming from the whole Europe: Portuguese folk, Polish Rock'n'Roll, German hip hop or Italian electro... **music for every ear and every taste.***

A contest!

Win a pass and join us to *represent* your country from June 4 to June 8 in France and become a EuropaVox **Ambassador!**

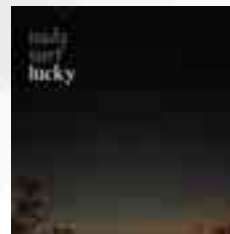
You are between 18 and 25 (valid id card or passport required), fond of music and always searching for new sounds? EuropaVox festival and the Région Auvergne, in partnership with **Groove**, enable you to win your pass for the festival including transport from the capital, accommodation and access to all concerts and privates shows!!!

Each European country will allow 2 young people to take part in the event, so that 54 young people will be coming from the 27 European countries. Ambassador of your country, you'll also be reporter for the festival. Ready for adventure?

*To participate send a maximum **50 words text** explaining why **YOU** should be chosen to attend the festival. Please mention your name, first name, date of birth, email address, address and phone number at vinna@groove.se **before March 9, 2008.***

www.europavox.com

skivor

trummor, inget mer. Att Kanye går in och remixar känns dock extremt programenligt, han har ju gjort sig en karriär på att återanvända redan befintliga höghörsprofilslåtar. Osläppta spåret *For All Time* är avslutningsvis en fin Toto-ballad med Michaels karaktäristiska fraserings som smälter is.

Gary Landström

JAN JOHANSSON

Piano

HEPTAGON/PLAYGROUND

På ett sätt är det kanske lite orättvist, men ändå så oerhört förklarligt, varför Jan Johansson idag mest är känd för sina tolkningar av en del av den svenska (och ryska) musikkatanten. För det lätta, melankoliska, anslaget, tillsammans med Georg Riedels utsökta bas, gör sig så underbart till det svenska och nordiska kynnet i musik, om det nu finns.

På samlingen *Piano* varvas en hel del stycken från *Jazz på svenska* med annat han hann med att göra, undantaget de mest experimentella sakerna. Det är både en ynnest och en sorg, eftersom de skulle ge en än mer mångfacetterad bild av honom, om än kanske väl mångfaldig, för de är inte helt lätta att ta till sig. Men de delar man får sig till liv kanske ändå ger en bra bild, med de renässansartade lekfulla barnvisorna, med folkmusiken, med det andra som alltid innehåller någon form av lätt anslag, nästan ständigt på gränsen till att bli lättjefullt eller sorglöst, men alltid med ett allvar i sig. När man lyssnar till Jan Johansson blir man, som alltid, lite sorgfylld, inte bara för anslaget, utan också för att man undrar vad som kunnat hända, vad som kommit att bli om han fått bli äldre än 37.

CD:n innehåller också, förutom de 23 ordinarie spåren, ytterligare 16 som mp3-filer, som jag i och för sig hade lite problem att upptäcka på en del datorer jag matade i skivan i, med *Emigrantvisa*, *'Round About Midnight*, *Sinclairsvisan* och *Trollmors Vaggsång* – oemotståndligt.

Magnus Sjöberg

FREDRIK JONSSON

Aldrig som dom

FAFJ

Tro mig, alla vänner av Lundell, Eldkvarn och Magnus Johansson kommer att älska detta. För här har vi en livs levande kronprins i rakt nedstigande led från Kungarna av Broadway i gubbrockens förlovade land. Fredrik Jonsson har samlat en hord kompetenta musiker, som innefattar halva Winnerbäcks kompband Hovet, för att spela in sin första riktiga studioplatå.

THE MARS VOLTA

The Bedlam in Goliath

UNIVERSAL

Det är ett inte dåligt spretigt album The Mars Volta har fått till. Sett till genre- och ljudkombinationer alltså. Vilket, liksom närmast följande meningar, inte borde vara någon överraskning för redan frälsta fans av bandet. Galna gitarrsolon å la *Guitar Hero* blandas med sci-fi soundtrack och ekon av Pet Shop Boys. På sina ställen låter Cedric Bixler-Zavala nästan som Björk, ibland är hans sång maskerad med brummande distorsion. På slutet av förvänsvärt lugna *Soothsayer* blandas en näst intill sakral kör (som gradvis övergår i prat) med folkmusik spelat på stråkar. Det är lätt att tro att det skulle bli ett konstigt och osammanhängande hopkok av det här, men är det något The Mars Volta kan så är det att

Och visst finns det spår även av östgotakollegan Winnerbäcks patenterade visrock i Fredriks musik. Särskilt framträdande blir det i plattans bästa låt, den inledande och otroligt medryckande *Glad att jag tagit mig hit*. Den nyblivne 30-åringen sjunger om uppväxtåren, hur han plötsligt insett att han blivit vuxen och såklart om kvinnorna som passerat revy. Det känns äkta, ärligt och han använder ett språk som känns naturligt. Röstmässigt så associerar man direkt till Lundell och Plura. Själv är jag speciellt förtjust i upptempo-låtarna, men faktum är att de flesta låtarna på *Aldrig som dom* håller riktigt hög kvalitet. En stark debut av denna Kisa-son som hade varit värd en lansering på ett större bolag. Jag ser med spänning fram emot att se honom live under våren.

Thomas Rödin

JUSTUS KÖHNCKE

Safe and Sound

KOMPAKT/DOTSHOP:SE

Safe and Sound är en skiva som inspirerats oerhört mycket av de otaliga live- och DJ-spelningar som Justus Köhncke gjort sedan hans senaste album *Doppelleben*. Det som fascinerade på den förra skivan var det dubbelliv Justus tonsatte: östiga Carly Simon-covern *Alles nochmal* trängdes med technobomben *Timecode*, chansonpop svetades med discodängor. Men tyvärr har det intensiva klubblivet strukit denna dualitet hos Justus. Nu är det bara disco som gäller. Inte alls dålig sådan. Den är välproducerad, maffig och dansant. Bara lite tråkig. Ambivalensen från förr saknas, eftersom den gav Köhnckes musik något udda och komplicerat. Nu har han ratat in sig i klubbladet och det smittar till och med av sig på balladerna på skivan. Anonyma skapelser som bara svagt påminner om fornstora dagar.

Mats Almegård

LEGION OF THE DAMNED

Feel the Blade

MASSACRE

Feel the Blade är egentligen en nytvättning av ett album från 2003. Då hette Legion Of The Damned något helt annat, nämligen Occult, och albumet hette *Elegy of the Weak*. Men eftersom Legion Of The Damned dels vill ha in de låtarna under sitt nuvarande namns vingar, dels inte tyckte att *Elegy of the Weak* fick tillräckligt med promotion, så ger de ut det igen. Det är en fin kulturgärning, för jag missade helt och hållet albumet från 2003, och det är synd på så här bra metall.

få kontraster att smälta samman. Kort sagt är *The Bedlam in Goliath* sammanhållen och melodios om en produktion som ser till att det för varje omläsningsdyker upp nya melodier och ljud. Underligt, men sant (och dessutom inte i närheten av så underligt som händelserna som sägs ligga till grund för temat på plattan).

Sara Jansson

Legion Of The Damned spelar europeisk thrash som Mille i Kreationer borde uppskatta. Klara idoler är Slayer (tänk *Angel of Death*) och Sepultura (tänk *Inner Self*). Huvudspåret *Feel the Blade* bär dessa referenser. Resten av plattans låtar liksom tittar på *Feel the Blade* och försöker så gott de kan. Bra nog, med andra ord. Me like! Betyget blir godkänt.

Torbjörn Hallgren

LE LOUP

The Throne of the Third Heaven of the Nations'

Millennium General Assembly

COOPERATIVE/BONNIERAMIGO

Fröt till projektet Le Loup såddes i amerikanen Sam Simkoffs ensamhet, där han satt vid sin dator och spelade in ljud och komponerade låtar. Ett senare steg blev att samla ihop musiker som tillsammans kunde gestalta den växande musiken.

Alla musiker är med och sjunger, de gör sina röster mer eller mindre hörda i djungeln av såväl artificiella som naturliga ljud. Le Loup förenar enkla, primitiva folktoner med dagens indie-electronica. Över sammansmältningen rör sig även en psykedelisk känsla som kan påminna om Silverbullit. Blip-blop kombineras med akustiska instrument som banjo och binds ihop med stormljud och fågelkvitter. Det är fascinerande hur intelligent och fritt bandet experimenterar och samtidigt lyckas binda ihop allt så skickligt att det blir som en ny, dramatisk enhet. David Bowie, Television, Bright Eyes och de andra ljudtrixande föregångarna har nu fått sina musikaliska själsfränder i Le Loup, skulle jag påstå. Ut-suddningen mellan akustiskt och elektroniskt känns både utmanande och rätt i tiden, att spela akustiskt så det låter elektroniskt och vice versa, även om jag stundtals känner mig lite omtöcknad av den innehållsrika ljudkonstellationen. Varför välja sida när man kan utnyttja alla möjligheter?

Mathilda Dahlgren

GARY LOURIS

Vagabonds

RYKODISC/BONNIERAMIGO

Ofta är ett skivomslag den avgörande faktorn för om jag ska snappa upp en skiva eller inte. Troligtvis var det därför mina ögon passerade den här skivan som lyser överproducerad storbolagshjälte. Jag reflekterade inte över att det faktiskt var Gary Louris från Golden Smog och Jayhawks solodebut jag hade framför mig. När väl skivan var insatt i CD-spelaren och jag kunde lägga omslaget bakom mig kunde de sanna känslorna komma fram. De kan sammanfattas med att jag blev berörd men mer är så blev jag inte. Jag svävade inte på samma moln som när jag hörde *Tomorrow the Green Grass* för första gången. Gary Louris har inte fått till de där storslagna countrydängorna som klamrar sig fast från dag ett den här gången. *True Blue* är enda låten som närmar sig. Fast även om *Vagabonds* inte lyckas komma upp i The Jayhawks eller Golden Smogs höjder så är den helt klart värd några månader av intensivt lyssnande.

Alexandra Bengtsson

MONTYS LOCO

Farewell Mr. Happy

NONS

Jag intervjuade denna popduo redan 2001, sedan dess har de släppt några plattor utan att det riktigt lossnat för dem, de måste fortfarande lita på att Kulturrådet sponsrar dem att göra plattor.

Men Anja Bigrell sjunger lika förtrollande som alltid, Björk ligger nära till hands att jämföra med, skillnaden nu är att Marie Eklund gör mer elektroniskt baserad musik som

snärjer sig runt Anjas vokala härlighet som en syntkappa. De har också blivit hårdare i attityden vilket underbart intensiva titelspåret *Farewell Mr Happy* klargör, den är nästan på väg att kapsejsa mitt i sin PJ Harvey-frenesi. Här peakar Montys Loco definitivt.

Och jag gillar deras nya stil. Den känns äkta och angelägen. De duckar inte undan in i det anonyma singer/songwriterträsket längre. Det är bättre att ta för sig.

Gary Landström

NADA SURF

Lucky

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

New York-baserade Nada Surf slog igenom med collegeroocklåten *Popular* som blev en MTV-plåga 1996. Troligtvis är det även den låten de flesta förknippar bandet med än idag. Fast har man följt Nada Surf efter *High/Low* håller man kanske som jag skivan *Let Go* från 2002 närmast om hjärtat. Den innehåller en rad numera klassiska poplåtar, bland annat *Happy Kid* och *Hi-Speed Soul* som borde bli en utmaning för Nada Surf att överträffa med sitt nya album *Lucky*.

Den efterlängtrade plattan inleds med låten *See These Bones* och fortsätter med *Whose Authority* som visar vad man kan förvänta sig av resten av skivan, nämligen hög klass. Mitt-punkten *Weightless* är en sådan där magiskt förförande poplåt som ingen annan än Nada Surf lyckas göra, en solklar förstasingel. Den storartade uppvisningen fortsätter med låtarna *I Like What You Say* och *Ice on the Wing* som överträffar allt annat. Varenda låt sitter på sin rätta plats och det känns verkligen att Nada Surf är tillbaka i samma goda form som på *Let Go*, om inte i den bästa formen någonsin.

Alexandra Bengtsson

SILJE NES

Ames Room

FAT CAT/BORDER

Silje Nes spås bli Norges nästa stora singer/songwriter, vilket gör mig en aning konfunderad. Jag anser inte Silje vara en singer/songwriter i traditionell bemärkelse, för även om gitarren och sången finns med i bilden så stannar hon inte där.

Om Stina Nordenstam och Hans Appelqvist någonsin skulle få barn tillsammans, skulle det vara Silje Nes. Hon spelar lugna och mer allvarliga låtar samtidigt som hon leker med såväl instrument som sin egen vackra, mjuka röst. Resultatet blir en skiva att vara mer än stolt över.

Skivan innehåller låtar som lutar åt det mer klassiska gitarr-trummor-sång, men låtar som *Shapes*, *Electric* och *Magnetic Moments of Spinning Objects* vittnar om att det är något mer utsvävande som styr *Ames Room*. Låtarna följer i princip samma mönster där lugn och harmoni blandas med det nyskapande, men har ändå en variation som tillsammans med lågmälda ljud- och röstexperiment håller skivan intressant från första till sista spår.

Jenny Brinck

NICCOKICK

The Good Times We Shared, Were They So Bad?

STARTRACKS

För några veckor sedan lyssnade jag igenom gamla Niccokick-demos och funderade på om det inte var dags för dem att släppa nytt snart. Två dagar senare ligger *The Good Times We Shared, Were They So Bad?* i min hand. Bra tajming och till min glädje även en bra skiva.

Niccokick är sig lika. De är fortfarande skramliga och skrikiga, men melodierna är vackrare och nästan varenda låt är av hitkvalitet. Första singeln ut är *The Poet* som redan börjat spelas flitigt i radio. Egentligen hade

vilken som helst av *You Must Be on Drugs or Something*, *15 Broken Bones*, *The Art of Doing Nothing*, *White Light/Red Light* eller *This Pain in My Throat Is Just a Sign of Health Anxiety* fungerat som första singel. De är hits allihop. Det här är en skiva som kan få pessimister att bli optimister, för tro fan att vi får en bra vår med det här i högtalarna.

Lisa Andersson

ONEREPUBLIC

Dreaming Out Loud

MOSLEY/UNIVERSAL

När Timbalands remixade version av *Apologize* helt plötsligt sköt till höjden av Billboards singellista så stod gruppen där med ett problem. Man hade en listetta, men inget album att följa upp den med. *Dreaming Out Loud* rättar till det problemet, och här serveras vi radiovänlig mjukrock av samma sort som Maroon 5 och The Last Goodnight gjort sig kända för.

Sångaren och frontfiguren Ryan Tedder har tidigare främst gjort sig känd som producent och låtskrivare och har skrivit låtar till Hilary Duff och Natasha Bedingfield. Han har en skön röst och ett brett register, men tyvärr har låtarna en tendens att flyta ihop och produktionen känns bitvis alldeles för slätstruken och välpolerad. *Apologize*, som här återfinns i både originalversionen och den remixade utgåvan, är utan någon större konkurrens skivans starkaste låt och jag tror bandet kommer få svårt att följa upp succén med förstasingeln. Å andra sidan så är väl det här just den slags oprovocerande myspop som amerikanska radioproducerer älskar att fylla etern med, så kanske får jag fel. Kort sammanfattat så har *Dreaming Out Loud* sina poänger, men det är ingen skiva jag inte skulle klarat mig utan.

Thomas Rödin

PRIVATE ANGUS

Holmby Hills

INFINITE/PLUGGED

Starkt gitarrdriven och muslig rakrock med smarta texter är något dessa göteborgare excellerar i. Det ligger något ursprungligt över deras rifflada rock som med sina träffsäkra refränger ändå gränsar till popsmartness. Vilket bör innebära kommersiell framgång. Det tyder också den Kent-influerade albumtiteln på.

Det mest framträdande hos *Holmby Hills* är ändå helheten, när direkt hitlåt utkristalliserar inte, och detta ser jag som en styrka. Produktionen är komprimerad utan att vara lufttät, bandet framstår som oförsämrat välmående och livfullt – på gränsen till felfritt. Och det får mig misstänksam. Jag finner mig själv letandes efter skavanker eller svagheter i pansaret, men hittar inga. Private Angus känns så fräscha som en relativt ny rockorkester ska göra. Det kan räcka långt.

Gary Landström

ROWDY RAMBLERS

Blessed by the Tide Turn

SVEDJEBRUK

Som ett fartyg ute på stormigt hav utan navigator, så kan man föreställa sig svenska debutbandet Rowdy Ramblers. Med katastrof-känslenergi, skrän och gnissel "kastar de sig ut i vägorna". Jag får lyssna några gånger innan örönen kan sortera alla kaotiska utspel, som trots allt håller rätt kurs med hjälp av ett monotont komp. Stilmässigt hamnar de någonstans mellan The Stooges, signade garageband och Hellacopters. Mitt i allt kommer en märklig och kort liten stilbrytande melodi, framförd på det gamla 1700-talsinstrumentet cembalo. Jag kan tänka mig att

den är någon sorts symbol för räddningen i en hopplös nödropssituation.

Det är en mörk och pessimistisk skiva, som hör hemma i vår inte alltför ljusa tid. Den positiva drivkraft som brukar finnas bakom punkrockens aggression saknas, energin är negativt laddad. Istället för att skönt ta död på ångest framkallas panikkänslor och skivan tycks vara en smärtsam transportsträcka mot avslutningslåtens *Set Out to Drown* drunkning. Men om ebban kommer misslyckas drunkningsprocessen. Eller så räddas grabbarna, det beror på hur man ser det; om de vill bli räddade eller ej. Rowdy Ramblers har hur som helst förutsättningarna att hålla sig ovan ytan. De har absolut rätta "driven", men behöver hitta ett mer eget sound om de ska få riktigt flyt.

Mathilda Dahlgren

THE SECOND BAND

The Definite Form

ORANGE GRAMMOFON

The Second Band kommer som en glad överraskning från ingenstans med Beulahblås, skev sång och uppiggande melodier, just när februarimörkret är som tätast. De lyckas med konststycket att kombinera sin popsolighet med djupaste vemod, och *The Definite Form* är full av känslor.

Balangsgången mellan patetiskt trams och riktigt bra popmusik är härfin, ibland till och med obefintlig. The Second Band trampar upp en stig så nära gränsen man bara kan komma utan att kliva över den, och Hampus Norén har försett sina kompositioner med rar poplyrik.

Mörka dagar som denna låter The Second Band som ett trovärdigt löfte om vår och värme, och om att allting kommer att ordna sig. Jag låter mig vaggas in i den tryggheten.

Emma Rastbäck

SKREW SISKIN

Peace Breaker

MONONGO/SOUND POLLUTION

Jag minns Skew Siskin från det tidiga 1990-talet. Videon till låten *If the Walls Could Talk* från deras självbetitlade debutalbum gick varm på Vanessa Warwicks Headbangers Ball i MTV. De var bra redan då och jag visste ärligt talat inte att de fortfarande är verksamma. Men det är de uppenbarligen i allra högsta grad.

Nya albumet är riktigt jävla bra, hård stöckrock. Skitigt och sleazigt värre. Som en blandning av Motörhead, AC/DC, Backyard Babies, Johnny Crash och Rose Tattoo, med en seriöst bitchig tjej på sång. Att de tackar både Lemmy och Texas Terri i bookleten känns därmed totalt självklart.

Alla låtar är mycket bra och på sjätte spåret, *Who The Hell Are You* (som dessutom är skriven tillsammans med Lemmy), när de absolut toppklass. Jag vill verkligen rekommendera detta till alla som hyser något som helst intresse för hård, sleazepunkig rock'n'roll!

Carl Thunman

\$OLAL

The Moonshine Sessions

YABASTA/BORDER

Den franske producenten, låtskrivaren och forne Gotan Project-bildaren Philippe \$olal har tillsammans med några andra sanna country/roots-musiker samlat ihop sig till en lugn och vemodig session låtar.

Som så många andra har de spelat in skivan i Nashville. Detta brukar inte alltid påverka musiken så mycket som artisterna själva tror, men \$olal med vänner har fått med den ursprungliga kärnatmosfären med berättandet i centrum.

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera? CD eller DVD? Eller duodisc?
Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!
www.cmmgroup.se

CMM GROUP
Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

skivor

Skivomslaget är dessutom utformat i gammal vinylstil med en sida ett och två och gammaldags design. Till och med vinylknastret finns med mellan låtarna. Allt känns genuint äkta – americana/countrymusik av hög klass. Speciellt fäster jag mig vid *Luna's Song* och den faktiskt lite David Bowie-lik *Seven Guns & Seven Holes*. Varför de har tagit med Abbass *Dancing Queen* förstår jag däremot inte. Den stämmer dåligt in i traditionen.

Annars är skivan skönt filosofiskt avkopplande när man bara vill försvinna bort i tankar, den har dessutom en fin balans mellan manliga och kvinnliga röster, som ackompanjerar av stråkar, banjo, steel guitar och andra instrument som hör rötterna till.

Mathilda Dahlgren

SPACE AGE BABY JANE

Dreams Are for Free

WOBBELING WART/BORDER

SABJ har gått från glamrock via syntdiscopop för att nu landa i någon slags new wavesoul som påminner om forna hjältar som ABC och Aztec Camera. Men även om 80-talet hela tiden ligger där i bakgrunden och lurar så har frontfiguren Anders Ljung ändå lyckats få till ett ganska tidlöst sound. Det låter överlag väldigt brittiskt och kanske är det där bandet borde lägga sitt krut för här hemma har man trots bra recensioner aldrig riktigt lyckats slå igenom. Måhända är det här ganska lättviktig pop, men kanske är det just den uppenbara trallvänligheten som får mig att charmas av Ljungs tredje epos.

Penthouse Rock är enligt min mening SABJ:s starkaste fullängdare hittills och kanske är det slutligen dags för bandet att slå igenom på lite bredare front. Det här är dansant pop som åtminstone får mig att vilja svänga mina lurviga. Bästa spår: *Whatever Happened to Baby Jane?*

Thomas Rüdén

ANNA STADLING & IDDE SCHULTZ

Hjärtat fullt

BONNIERAMIGO

Hovets två okrönte drottningar följer upp förra årets renodlade coverplatta *Vågar hem* med en skiva där man spelat in specialskrivna låtar signerade Ulf Stureson, Staffan Hellstrand, Kajsa Grytt och Ola Magnell. Även här har man klämt in två covers signerade Bob Dylan respektive Richard Thompson, men dessa har översatts till svenska och klätts i ny kostym.

Stadlings och Schultz röster harmonierar riktigt bra tillsammans och *Hjärtat fullt* är gummrock av absolut toppklass. Särskilt im-

ponerad blir jag av de låtar som Ulf Stureson står bakom. Kanske är det slutligen dags för denna tidigare Traste Lindéns Kvintett-medlem att få ett erkännande även utanför musikrecensentkretsar. För låtar som *En plats i solen*, *Vind i seglen* och *Huvet fullt* är inget mindre än geniala popmästerverk.

Anna och Idde visar här att det finns ett liv och en karriär även utan Winnerbäck och kompisarna i Hovet. Högklassiga svenska poplåtar framförda med både själ och inlevelse.

Thomas Rüdén

STONECAKE

Always in My Mind

ACOUSTIC TOILETS

I högstadiet hade jag en ganska kort men mycket intensiv Stonecake-period. Den gick ut på att jag dyrkade albumet *Under the Bike Tree* och i synnerhet låten *Tuesday Afternoon*, knyckte min brors alldeles för stora Bike Tour-tröja och fick en Kalle Anka-posterbild av en kompis som fick pryda insidan av min skåp dörr. Stonecake var något helt annat än allt det som var i ropet på den tiden.

Till min förtjusning är de fortfarande något helt annat. Det finns för lite småstads-gitarrop med klanderfri stämsång över, och med melodier som andas sommar och solsken lång väg. Det finns alldeles för få låtar som *Sunbeams*, som berättar bitterljuva historier och bär med sig en så påtaglig nostalgi. Jag tror inte jag har hört ett så här bra exempel på det sedan Janne Kask släppte singeln *Summer Is Here* för tio år sedan.

Det som är Stonecakes största tillgång är utan tvekan melodierna och i någon mån tälamodet. De ägnar sig inte åt vilda powerpop-excesser utan låter sina låtar ta tid, växa och bli makalösa. Det i kombination med Tommy Anderssons röst gör dem till en av Sveriges bäst bevarade pophemligheter.

Emma Rastbäck

TEITUR

The Singer

PLAYGROUND

2003 kom debuten *Poetry & Aeroplanes* och sedan dess har denna färöing varit produktiv. Nu släpps *The Singer* som är fjärde albumet i ordningen och som vanligt bjuder han på sin försiktigt tassande berättarstil som denna gång är mer teatral än tidigare. Med en rejäl dos stråkar, bleckblås och en folksagomässig framtoning känns plattan mer eller mindre som en novellsamling. Musikalscenen ligger inte heller långt borta. Hur som helst har Teitur en förmåga att suga in mig i sina berätt-

Det är lätt att bara bli en i mängden när det kommer till brittiska band, men These New Puritans lyckas ändå sticka ut. De är inte Arctic Monkeys eller Klaxons, kanske är de något mittemellan och kanske är de så coola som det sägs, men framförallt är de kapabla att göra ett debutalbum som låter snyggt, nytt och som gör att man vill höra mer.

Maria Petersson

telser kring legender och gengångare och trots att ingen låt på plattan tangerar min favorit *Josephine* från debutplattan, känns detta konceptalbum som en genuin och genomarbetad produktion som växer efter varje lyssning.

Mikael Malmberg

THE TRIFFIDS

Treeless Plain

Beautiful Waste and Other Songs

The Black Swan

DOMINO/PLAYGROUND

Här fortsätter floden av återutgivningar från 1980-talet med sorgligt förbisedda episka rockorkestern The Triffids från västra Australien. De anfördes av berättargeniet David McComb som tyvärr gick bort alldeles för tidigt, förhoppningsvis kan dessa CD:s återuppväcka intresset för The Triffids.

På dessa plattor finns flera klassiker från Triffids kantiga och naturalistiska kanon här; *I Am a Lonesome Hobo*, *Place in the Sun* och *Hell of a Summer* från debuten, *Jesus Calling*, *Property Is Condemned*, *Raining Pleasure* och *Monkey On My Back* från hopplocket *Beautiful Waste and Other Songs*. *The Black Swan* är en annan sak i sammanhanget. Den är välproducerad och slick, men fantastiska poplåtar finns ändå i överflöd; *Too Hot to Move*, *Too Hot to Think*, *Falling Over You*, *Goodbye Little Boy*, *The Spinning Top Song* och *The Clown Prince*. Dessutom medföljer en extraplatta med avkladda och akustiska versioner av ett gäng låtar där högt mixade *The Spinning Top Song* sticker ut.

Denna kulturgärning har nått vägs ände nu, vila i frid David.

Gary Landström

THE WOMBATS

The Wombats Proudly Present... A Guide to Love, Loss and Desperation

14TH FLOOR/BONNIERAMIGO

Från de brittiska öarna har en strid ström band forsat fram ända sedan Franz Ferdinands genombrott. Glasgowbandet har verkligen banat väg för den 80-talsinspirerade rocken med taktfasta discobeat.

Liverpools The Wombats är lite yvigare och punkigare än kostymklädda Franz Ferdinand. De har fler likheter med band som Maximo Park, där låtstrukturerna luckras upp och regelbrott i kronologin tillåts. Givetvis är det gitarrerna som står i centrum.

Många gånger är det riktigt bra. Som i *Moving to New York* och *Let's Dance to Joy Division*. Men ju mer plattan snurrar, desto tydligare blir det att sångaren och gitarristen Mathew Murphys sångregister är ytterst begränsat. Något musiken inte kan kompensera. Oavsett hur engagerande den är.

Christian Thunarf

THE YOUNG REPUBLIC

12 Tales from Winter City

END OF THE ROAD RECORDS

Det här amerikanska åtta-mannabandet består av klassiskt skolade musiker som blandar country, indie, ragtime och folk till sin alldeles egna lilla genre. Och först och främst måste jag ge en eloge för de in i minsta detalj perfekt planerade orkesterarrangemangen. Varje instrument tillåts få sin egen tid i rampluset utan att därför på nåt sätt behöva inkräkta på nåt av de andra sju.

Precis som titeln anger så serveras vi här tolv historier från en vinterstad, stämningsfullt berättade av Julian Saporitis något tunna men samtidigt väldigt uttrycksfulla röst. Det tar några lyssningar innan melodierna sätter sig, men när man väl kommit så långt så är det svårt att släppa taget. Konstigt nog så tror jag *12 Tales from Winter City* är en skiva som

passar såväl när man är deppig som tokglad. Det finns liksom nåt melankoliskt där, men samtidigt hoppfullt. Lite som när solen tittar fram en bister och gråkall vinterdag. Själva säger bandet att man är influerad av Dylan, men här hörs även spår av Beatles. Kanske är man lite av en amerikaniserad mer experimentell och akademisk version av Shout Out Louds. Själva är i alla fall jag barnsligt förtjust i powerpoppiga *Paper Ships* med sin underbara tvårflöjtsslinga. En stark debut som lovar gott inför framtiden.

Thomas Rüdén

ZOOPARTY

You Are Here

ACME RECORDS

Detta är debutplattan från ett nytt, punkigt, svenskt powerpopband bestående av medlemmar från Ewing Oi, Everlone och Zeb & The Fast Ones. Jag är inte speciellt familjär med något av dessa sedan tidigare måste jag erkänna. Några namn som däremot känns väldigt bekanta är Glen Matlock och Brian James. Dessa två gamla rävar, kända från band som Sex Pistols, Rich Kids, The Damned och Lords Of The New Church är med på ett hörn och producerar samt lägger lite gitarrer på ett par låtar.

Den grundläggande känslan när man lyssnar är att det låter bra. Musiken och produktionen påminner mycket om The Professionals, Sex Pistols och Glen Matlocks sologreor. På låten *Grieve* har de "snott" riflet från The Damned *Stab Your Back*. Förmodligen helt omedvetet (?). Men sången är lite beige tyvärr. Absolut inte dålig, tvärtom. Bra och och oklanderlig, men inte mer. En sångare med lite mer "snott" och attityd skulle lyfta detta till oanade höjder. En skum grej är att de låtar som Matlock och Brian James lirar på är de minst bra låtarna på plattan. Som helhet är detta ändå en riktigt bra powerpophistoria.

Carl Thunman

MATS ÖBERG

Improvisational Two

CAPRICE/COA

Den andra plattan i Caprices serie med jazz-improvisationer, båda med pianotema, och med två lyssnade måste man konstatera att det är ett genialiskt grepp. Mats Öberg (Mats & Morgan) får, på nattetid, med knappt några förberedelser för temat, tolka Cornelis på piano. Och som han gör, som han lyckas fånga andan och känslan via pianotangenterna, och samtidigt brista ut i sidospår som på samma gång är låten trogen och ger den ny lyster och apart och främmande, men alltid möjlig att återkomma till.

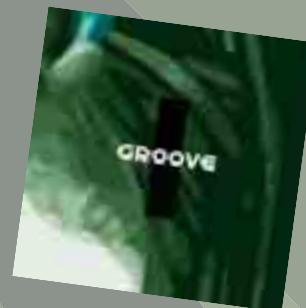
Det är på samma gång vackert som oskönt som ekvilibristiskt, skett och rakt, med- och motkammande och versatilt. Som att man känner att man tappar sina nycklar hela tiden fast de hela tiden finns kvar i fickan. Och på samma sätt man kanske lätt tappar tråden om man inte är tillräckligt uppmärksam, är det svårt att peka ut något som sticker ut. På något sätt finns allt här som en helhet, oberoende av hur man tyckte och tänkte om Cornelis, oavsett hur mycket man har i arv av hans skatt av låtar. Här kan man återupptäcka saker man inte ens visste man upptäckt.

Magnus Sjöberg

Fler recensioner finns på www.groove.se.

CD 1 • 2008

Äntligen tillbaka! Här är Grooves CD#1 sprängfylld med 20 spår ruskig kvalitetsmusik, vi bestämde oss för att rivstarta 2008. Se till att dina kompisar också får Groove hem i brevlådan – för att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 The High Hats

Bitterswede

Vet inte om man kan inleda årets första Groove-platta med en mer passande låt än kickass-powerpunkrökaren *Bitterswede*. Boråsbandet The High Hats får Joey Ramone att le med hela kroppen från sitt punkmoln. Melodierna, attacken och refrängerna är helgjutna för största möjliga njutning.

www.myspace.com/highhats

Deras poprock värmer och aktiverar i vinterfuktens grå dagar.

www.myspace.com/thestandups

6 Revolve

Kicking This Rock'n'roll Band

Det är en riktigt tung rocklåt som inflyttade Göteborgsbandet Revolve levererar här. Sa någon i publiken T-Rex? Uppsala-bördiga Revolve väcker rocken till liv igen med energi och stora gitarrriff inspelade av Henryk Lipp i klassiskt rockiga Music-a-matic-studion.

www.revolve.se

2 Caesars

Boo Boo Goo Goo

Garagepoporkestern med bröderna Åhlund och inspirerat sjungande och posande César Vidal i spetsen laddar för dubbelskiva kallad *Strawberry Weed*. Boo Boo Goo Goo har de klassiska harmonierna och orgelslingorna. Fantastisk titel till en grymt bra låt, lyssna bara på det distade bas-solot! Våren kommer att gå i Caesars färger, var så säkra.

www.myspace.com/caesars

3 Bring Your Own Knife

Broken

Den riktigt hårda svenska metallen har under många år stått sig stark. Bring Your Own Knife visar med brutala manglaren *Broken* att det även i framtiden kommer att vara så. Gitarren huggar och baskaggarna mullrar – vad mer behövs? Høj och njut!

www.myspace.com/bringyourownknife

4 Kitto

Immune

Nämner man ordet grunge idag så rynkar kultureliten på näsan. Det gör inte vi. Kitto är en kvinna med en röst som jämförts med både Chris Cornell och Kurt Cobain. Kitto är Australiens bäst bevarade hemlighet. Tredje albumet finns att upptäcka och heter *Over Sensitive*.

www.myspace.com/kittowhosjack

5 The Standups

Gucci Shoes

Gör man en låt om att man inte bryr sig om ett så här exklusivt skomärke som är så här bra förtjänar man all framgång. The Standups från Stockholm kommer att först ta Sverige, sen resten av världen med storm.

7 Kings Of The Universe

Rules of Our House

Kings Of The Universe är det senaste projektet från Västerås egna Karl "Kyaal" Alley och Funky Loffe. Tillsammans producerar de Chicago-house med inslag av allt från soul och boogie till acid och electro. *Rules of Our House* är en härligt klokren danshit och en favorit i Groove-kontorets CD!

www.myspace.com/kingsoftheuniverse

8 Soffasoll

Lammungar i glassplitter

De träffades i alkodimman i Hulstsfred 2006, sedan dess gör Siri och Henrik under namnet Soffasoll musik som sätter igång fantasin. Symfonisk, progressiv och en smula underlig musik. Även om deras bandnamn kanske lämnar en del att önska gör inte denna låt-titel det – och vad viktigast är: inte heller den förtrollande musiken.

www.myspace.com/soffasoll

9 Jim And Pat Garrett Show

Not What You'd Expect

Stockholmskvartetten med det långa bandnamnet blandar country, chanson, pop och svensk folkmusik till sitt alldeles egna sound på fullängdsdebuten som kom i december. Vackert och akustiskt inspelat i södra Frankrike. Fingertoppskänsla att förundras över.

www.trucklandmusic.com

10 Red Carpet Riot

Mr Man

Sångerskan Kajsa flyttade från Umeå till huvudstaden och hennes band Red Carpet

Riot såg dagens ljus. Det var 2005. Idag är man ett grymt liveband. *Mr Man* från femspårs-EP:n *Explode* är ett smakprov på hur känslig rootsrock ska spelas. Gillar speciellt trumvisarna och gitarrens fina tonsprinklande.

www.myspace.com/theredcarpetriot

11 Emma Lindeborg

Hang On

På Öland sitter Emma Lindeborg och "skriver och spelar melodios pop med inslag av rymd-country och retro". *Hang On* innehåller "mystiska ljud", lap steel och en svagt funkig bas att dö för. Soundet är rättfram och ärligt även om spår från den psykedeliska poppen kan höras. Men framförallt väldigt eget och bra.

www.myspace.com/emmalindeborg

12 Blunderhead

Bättre

Grafikern Mikael Jonsson har ofta något drömskt i blicken enligt en av hans kompisar. Det är nästan så det hörs på *Bättre*! Det är en peppig popkaramell att tralla på när man promenerar eller funderat för mycket på livets orättvisor. En stämningshöjare helt inspelad hemma i Mikaelns lägenhet i norra Skåne.

www.blunderhead.se

13 Lewis

Någon mer konkret

Karlskronabandet Lewis refererar bland annat till Ebba Grön, Thin Lizzy och bob hund när de kommenterar sin egen svensktalande musik. Och *Någon mer konkret* är en poppunkstänkare som funkar bäst i de lite stökigare verserna. Jag tror inte Lewis ska vara så vattenkammade som refrängen indikerar.

www.myspace.com/lewistheband

14 Sleazy Romance

Silky Boy

Med härligt dramatisk sång leder sångaren Johann denna Uppsalakvintett mot stora saker. Några spelningar finns inbokade på hemmaplan där bandets klangrika postgoth hörts mest än så länge. För fans av Bauhaus borde detta vara rena julafton.

www.myspace.com/sleazyromance

15 Rowdy Ramblers

Know It for a Fact

Garagerock med coolness har vi redan fått på denna plattan från Caesars, här är det nu dags att släppa loss fyramannaenergiknippet Rowdy Ramblers. Deras fuzziigt frenetiska rock formligen fräser fram mot nya mål i sann MC5-anda. Debutfullängdaren heter *Blessed by the Tide Turn* – missa den inte!

www.rowdyramblers.com

16 Clay Allison

C'mon C'mon

Nu vänder vi blicken och öronen mot Linköping där rockiga popkvintetten Clay Allison huserar. Med lika delar speed och svelt inlevselse destillerar de känslan av att vara ung och fri till tre och en halv minut sprittande popeufori. Och vem behöver inte en sån dos?

www.myspace.com/clayallison

17 Hellylle

Theories on a Black Hole

Den varma flummigheten jag älskade hos brittiska kollektivbandet Gomez tidigt i deras karriär återfinns jag hos denna duo från Hjo – vad är oddsen för det? Den akustiska murrigheten kryddas av munspelssolo och karaktärsstark sång för att bilda en enhet så älskvärd att en tår dyker upp i ögonvrån.

www.myspace.com/hellylle

18 Hellsingland Underground

Ill Wind

Här kommer en modern dos skäggig 70-tals jam-rock med ursprung i Ljusdal. Allman Brothers och annan gubbrock är förebilder för Charlie Granberg och hans grabbar när de samlas kring utsvävande gitarrsolon och organiska refränger kryddade med forsande rytmsektion och riffglada giarrar. Mmmm!

www.hellsinglandunderground.com

19 Basement Project

People Around

Nervig skrammelpoprock strö utta Växjö är vad Marcus Håkansson enmansband bjuder. Även om han är okändast i denna samling är hans musik synnerligen okuvlig sprattelpop med hög charmfaktor. Det är bara en tidsfråga innan han släpper platta på indiebolag skulle jag gissa.

www.myspace.com/basementprojectswede

20 Hästpojken

Cancerkröpp

Martin Elissons och PopLars sönderhajpade gubbslyngelrockband har spelat på alla fester, galor och partykvällar i Göteborgsområdet de senaste månaderna och på denna tidning pryder de omslaget. Så visst är de på väg mot legitim rockstjärnestatus, det vet alla som sett dem live. De svänger ju som fan!

www.myspace.com/hastpojken

WATCH EUROPE'S BEST UNSIGNED BANDS

BATTLE FOR A \$1 MILLION RECORDING CONTRACT

FEB 13, 2008 VEGA COPENHAGEN

BUY TICKETS NOW AT BODOGLIFE.NET

bodogBATTLE

ONE BAND. ONE CONTRACT. ONE MILLION